

MI MLADI

Glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Šolsko leto 2017/2018

Dragi bralec!

Šolsko leto je pri koncu in čas za šolsko glasilo. Za nami so šole v naravi, dnevi dejavnosti na šoli, športni dnevi, različna tekmovanja, prireditve, koncerti in revija pevskih zborov, nagradni izleti. Nekateri učenci in učenke ste si poleg rednih domačih nalog vzeli še čas, da ste napisali poročila o dejavnostih, ki so potekala zunaj šole. Brez vas ne bi drugi mogli izvedeti, kaj ste doživeli. Gotovo vam bodo ostali v lepem spominu druženja na športnih, kulturnih in tehniških dnevih, v pevskem zboru, v šoli v naravi, na ekskurzijah, na tekmovanjih, o čemer pripovedujejo zbrani prispevki in seznam dobitnikov priznanj na začetku glasila. Smo šola z majhnim številom učencev, toda priznanj je pa veliko, kajne? Vsem čestitke za uspešnost.

V drugem delu glasila prevladujejo prispevki, ki so plod domišljije ali odziva na prebrano književno delo. To so pesmi, domišljjske zgodbe, basni.

Želimo vam prijetno branje, uspešno do konca šolskega leta ter vesele in zdrave počitnice.

Uredništvo

Kolofon

Kaja Lavrič, 6. razred

MI MLADI: glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

IZDAJA: OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

UREDNIKA: Almira Levstek

UREDNIŠKI ODBOR: David Kovačič, Almira Levstek, Andrej Starc

LEKTORIRANJE: Almira Levstek, Bogdana Mohar

OBLIKOVANJE: Almira Levstek, Andrej Starc

TIPKANJE: Cvetka Debeljak

ŠOLSKO LETO: 2017/2018

SLIKA NA NASLOVNICI: Anja Mohar, 7. razred

SLIKA NA ZADNJI STRANI: Alina Šega, 7. razred

SEZNAM PRIDOBLENIH PRIZNANJ V ŠOLSLEM LETU 2017/2018**Bronasto priznanje matematika - šolsko tekmovanje**

1. razred (Lara Kordiš, Jan Anzeljc, Gal Muhič, Nika Turk, Neža Bambič, Stela Poje)
2. razred (Tim Bartol, Teja Mišič, Ažbe Šega, Žan Gerželj Lavrič, Haidi Kordiš)
3. razred (Veronika Debeljak, Nina Košmerl, Jerca Lavrič, Tia Mišič)
4. razred (Maša Kordiš)
5. razred (Gaja Starc)
6. razred (Kaja Lavrič, Ines Lavrič)
7. razred (Alina Šega, Lana Mohar, Loti Debeljak)
8. razred (Nika Košmerl, Ajda Lavrič)
9. razred (Sara Šega)

Srebrno priznanje matematika - državno tekmovanje

5. razred (Gaja Starc)
6. razred (Kaja Lavrič)
9. razred (Sara Šega)

Bronasto priznanje fizika - šolsko tekmovanje

8. razred (Ajda Lavrič)
9. razred (Sara Šega)

Srebrno priznanje fizika - državno tekmovanje

8. razred (Ajda Lavrič)
9. razred (Sara Šega)

Bronasto priznanje naravoslovje - šolsko tekmovanje (Priznanje Kresnička)

2. razred (Jaka Vesel, Jaka Slavec, Kristian Knavs, Teja Mišič)
3. razred (Taj Knavs, Nik Kordiš, Naja Knavs, Veronika Debeljak, Jerca Lavrič)

Bronasto priznanje slovenščina - šolsko tekmovanje

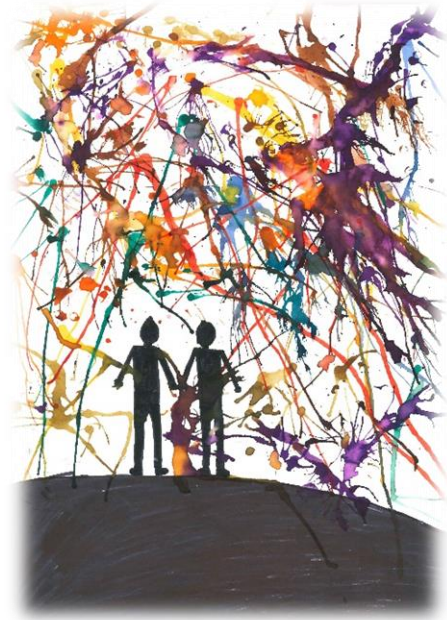
4. razred (Maša Kordiš)
6. razred (Hana Anzeljc, Ida Košmerl, Kaja Lavrič)
7. razred (Nika Košmerl, Lana Mohar)
8. razred (Ajda Lavrič, Saša Turk)
9. razred (Saša Šega)

Srebrno priznanje slovenščina - regijsko tekmovanje

8. razred (Ajda Lavrič)
9. razred (Sara Šega)

Priznanje za udeležbo slovenščina - šolsko tekmovanje (Priznanje Mehurčki)

2. razred (Jaka Vesel, Anika Car, Leila Starc, Tija Grandljič, Žana Benčina, Kristian Knavs, Haidi Kordiš, Teja Mišič, Žiga Knavs, Žan Gerželj Lavrič)

Vid Knavs, 4. razred

3. razred (Naja Knavs, Kaja Lavrič, Lana Lavrič, Suzana Rojec, Žana Bartol)

Bronasto priznanje angleščina - šolsko tekmovanje

8. razred (Aljaž Cimprič)

9. razred (Gal Grandljič, Ana Mohar, Sara Šega)

Srebrno priznanje angleščina - regijsko tekmovanje

9. razred (Sara Šega)

Bronasto priznanje geografija - šolsko tekmovanje

8. razred (Katja Lavrič, Ajda Lavrič)

9. razred (Ana Mohar, Sara Šega)

Srebrno priznanje geografija - državno tekmovanje

9. razred (Ana Mohar, Sara Šega)

Bronasto priznanje zgodovina - šolsko tekmovanje

8. razred (Saša Turk, Žan Ruparčič)

9. razred (Ana Mohar, Sara Šega)

Srebrno priznanje zgodovina - regijsko tekmovanje

9. razred (Ana Mohar, Sara Šega)

Zlato priznanje zgodovina - državno tekmovanje

9. razred (Sara Šega)

Bronasto priznanje biologija - šolsko tekmovanje

8. razred (Katja Lavrič)

9. razred (Gal Grandljič)

Bronasto priznanje tekmovanje o sladkorni bolezn

8. razred (Saša Turk, Ajda Lavrič, Monika Košmrlj)

9. razred (Sara Šega, Gal Grandljič)

Srebrno priznanje tekmovanje o sladkorni bolezn

9. razred (Sara Šega)

Bronasto priznanje Vesela šola

4. razred (Luka Lavrič)

5. razred (Luka Turk, Gaja Starc, Nastja Bambič, Vanesa Balantič)

6. razred (Ines Lavrič)

7. razred (Anja Mohar, Nika Košmerl)

8. razred (Ajda Lavrič)

9. razred (Gal Grandljič)

Aleksandra Kitanovska, 7. razred

Loti Debeljak, 7. razred

Srebrno priznanje Vesela šola

8. razred (Ajda Lavrič)

Bronasto priznanje Logika

5. razred (Gaja Starc, Klara Mišič)

6. razred (Hana Anzeljc, Ida Košmerl, Ines Lavrič)

7. razred (Loti Debeljak, Alina Šega, Tjaša Mišič)

9. razred (Gal Grandljič, Ana Mohar, Sara Šega)

Bronasto priznanje Bober

5. razred (Patricija Košmrlj, Gaja Starc)

6. razred (Miha Bambič, Kaja Lavrič)

Medobčinski jesenski kros osnovnih šol

2. mesto (Urška Lavrič, Monika Košmrlj, Gašper Bartol)

3. mesto (Lara Kordiš)

Medobčinski Krpanov kros osnovnih šol

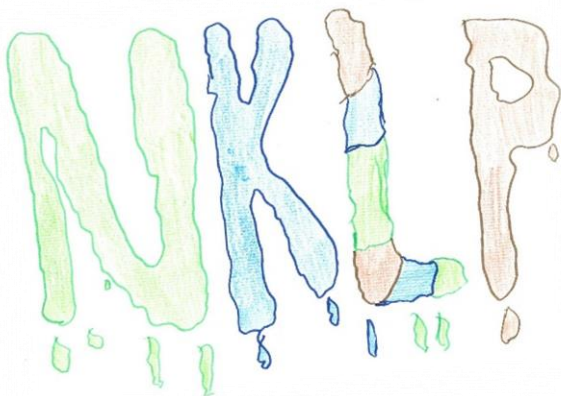
3. mesto (Maša Kordiš, Urška Lavrič)

Medobčinsko tekmovanje v malem nogometu

1. mesto (Gašper Bartol, Miha Car, Lovro Debeljak, Maks Debeljak, Žiga Lavrič, Borut Levstek, Nejc Levstek, Jon Modec, Žan Ruparčič, Urban Žagar)

Področno tekmovanje v malem nogometu

3. mesto (Gašper Bartol, Miha Car, Lovro Debeljak, Maks Debeljak, Žiga Lavrič, Borut Levstek, Nejc Levstek, Jon Modec, Žan Ruparčič, Urban Žagar)

*Ana Lavrič, 3. razred***ČESTITAMO!***Erika Debeljak, 6. razred**Miha Bambič, 6. razred*

DOGODKI ŠOLSKEGA LETA

EKSKURZIJA V PREDALPSKI SVET

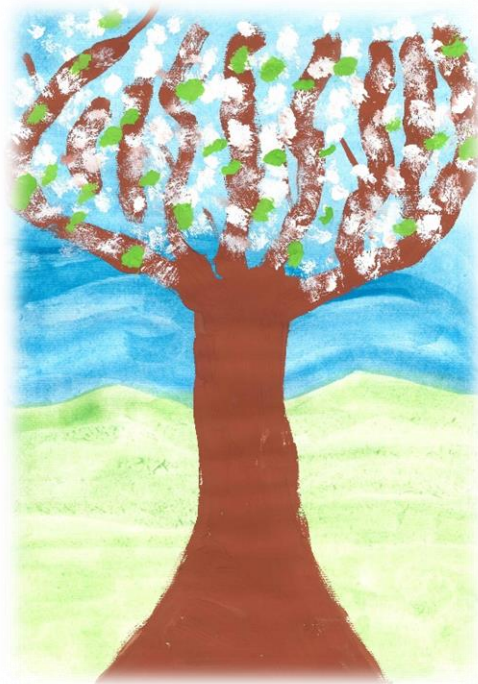
V sredo, 13. 9. ob 7.30 smo se odpravili na izlet v predalpski svet. Najprej smo se ustavili v Idriji. Tam smo si ogledali rudnik živega srebra. Spoznali smo, kakšno delo so imeli rudarji, kaj so delali, koliko časa so delali, povprečno starost rudarja, kako so se uniforme spreminjale skozi čas, ... Zelo mi je bilo zanimivo, ko sem izvedela, da so rudarji zaradi živega srebra umrli stari okoli 40 let. Po ogledu rudnika smo odšli v Idrijski grad, v katerem je edina čipkarska šola v Sloveniji. V gradu smo bolje spoznali zgodovino Idrije in videli najrazličnejše idrijske čipke. Lahko smo tudi poskusili klekljati. Odšli smo v Cerklno do bolnice Franje, v kateri so med 2. svetovno vojno nosili ranjence in jih skrili pred nemškimi vojaki. Bolnica je bila zaradi hudega neurja podrta, a so jo poskusili ponovno postaviti in urediti tako, kot je bila prej. Ogledali smo si vse pripomočke in hiške, ki so jih uporabljali za ranjence. Vsaka koliba je bila za nekaj, ena za invalide, za rentgen, operacijska soba, kuhinja, kopalnica, stranišče in soba za ranjenca. Ob kolibah je tekla voda in slapovi. Po končanem ogledu smo se odpeljali v Škofjo Loko, kjer smo si ogledali Tavčarjev dvorec, v njem pa poročno dvorano, črno kuhinjo ter sobo za služabnike. Ogledali smo si tudi grobnico njegove družine ter njegov kip. Nato smo se odpeljali še v središče Škofje Loke, kjer smo si ogledali škofjeloški grad. V gradu smo videli stare posode, modele različnih gradov, sobo Ivana Tavčarja, v kateri je bila njegova miza za pisanje, zibelka, knjige in skrinja. Ogledali smo si tudi mogočne živali, črno kuhinjo, galerijo, izdelavo glavnikov iz rogovja ter tudi klekljanje in čipke. Po ogledu smo se z avtobusom odpeljali domov.

Ta izlet mi je bil všeč.

Hana Anzeljc, Ida Košmerl, 6. razred

Lara Cimprič, 1. razred

Tanaja Anžur, 1. razred

ZANIMIV KULTURNI DAN

V torek, 19. 12. 2017, smo se učenci osmega in devetega razreda odpravili na izlet v Ljubljano. Iz šole smo šli okoli pol osme ure. Komaj smo čakali, da pridemo v Ljubljano, saj smo se naveličali vožnje.

Naš prvi ogled je bil v parlamentu, kjer so nas najprej pregledali in nam dali nalepke za obiskovalce. Vodička nas je odpeljala v dvorano državnega sveta, kjer so delovne mize, ki imajo tri stole. Povedala nam je, kaj se v dvorani dogaja, nato pa nam zastavila nekaj vprašanj, kar je bilo za nas mala malica, saj smo o tem veliko slišali v šoli. Iz dvorane smo se potem tiho odpravili v veliko dvorano, kjer je ravno takrat potekala seja o področju kmetijstva. Potihem smo se usedli na stole na balkonu. Sejo smo spremljali približno 10 minut, nato pa smo morali iti na drug ogled, ki je bil v Cankarjevem domu.

Ogledali smo si gledališko predstavo Prosto po Prešernu. V predstavo so vključili veliko Prešernovih znanih pesmi, kot so: Povodni mož, Pod oknom, Železna cesta, Turjaška Rozamunda ... Govorila je o prevzetnosti Rozamunde, ki je hotela imeti slavnega pevca samo zase. Govorilo pa se je, da je nekje še lepša deklica kot Rozamunda. Ojstrovhar se je šel prepričat na ukaz Rozamunde. In res, Leila je bila lepša kot ona. Ojstrovhar in Leila sta se potem kaj kmalu poročila, Rozamunda pa je ostala sama in šla v kloster. Tudi druge pesmi so bile zanimivo prirejene in odigrane.

Po predstavi smo se sprehodili po Ljubljani, medtem pa tudi vstopili v NUK. Ob vstopu skozi glavna vrata je bilo temno, a hkrati mogočno, saj so bili tam veliki mogočni stebri. Na sprehodu po središču Ljubljane pa smo videli tudi spomenik Ivana Prijatelja, kip Vodnika, Prešernov spomenik ... Šli smo tudi na most, kjer so obešene ključavnice zaljubljenecv.

Anamarija Volf, 4. razred

Potem pa smo se z navdušenjem odpeljali do Koloseja, saj smo že nestrpnost čakali film Košarkar naj bo. Pred filmom smo kupili veliko kokic, saj brez tega ni pravega kina. Film je govoril o fantu, ki je treniral košarko. Najprej mu ni šlo prav dobro, a kaj kmalu je postal znan po celi šoli. Po filmu smo se počasi odpravili domov.

Ta dan mi bo ostal v spominu, najbolj pa mi je bila vseč gledališka predstava Prosto po

Prešernu. Bila je smešna, poučna, ker je bilo v njej vključenih veliko Prešernovih pesmi. Všeč mi je bilo tudi, ker sem poznala vse igralke.

Saša Turk, 8. razred

NAŠ KULTURNI DAN V LJUBLJANI

V torek, 19. 12. 2017, smo se učenci osmega in devetega razreda odpeljali na kulturni dan v Ljubljano. Najprej smo si od zunaj ogledali parlament ter se slikali, nato pa šli noter, kjer so nam nahrbtnike podali po tekočem traku in preverili, da kaj ne skrivamo. Tudi sami smo šli čez senzor za vsak slučaj. Noter smo nam delili nalepke, ki smo jih morali nositi čez cel ogled. Najprej smo šli na vodičko, kjer nam je predstavila, kaj se dogaja v državnem zboru in kako deluje, po tem pa smo lahko še spremljali sejo s področja kmetijstva.

Po končani predstavitvi smo se peš odpravili v Cankarjev dom. Tam smo si šli ogledat predstavo Prosto po Prešernu. Bili smo v manjši dvorani v obliki koloseja, na sredini pa se je odvijala igra. Trije igralci so nam z igro in predstavo prikazali nekaj Prešernovih del. Predstava je bila zelo zanimiva, upam, da si bomo kaj takšnega še ogledali.

Po predstavi smo malicali in se nato peš odpravili po Ljubljani. Bilo je zelo mrzlo, vendar smo videli veliko zanimivosti (NUK, Prešernov trg, Tromostvoje, Vodnikov kip). Na avtobusni postaji smo počakali avtobus, ki nas je potem odpeljal do Koloseja. Tam smo si ogledali slovenski film Košarkar naj bo. Film je bil zelo dober in zelo humorističen. Bilo nam je kar žal, da smo se morali po koncu hitro odpraviti domov.

Ajda Lavrič, 8. razred

V GLEDALIŠČU, KINU IN ŠE KJE

V sredo, 20. 12. 2017, smo se učenci 7. in 6. razreda odpravili v Ljubljano na kulturni dan.

Najprej smo se ustavili v Dolnjih Retjah pri Velikih Laščah. Ogledali smo si spominsko ploščo Frana Levstika in kozolec, pod katerim je Levstik po pripovedovanju svojega soseda napisal zgodbo Martin Krpan. Ilijev kozolec je še zdaj v enakem stanju kot pred skoraj dvesto leti. Kar smo izvedeli, je bilo zanimivo in poučno.

Nato smo se odpeljali do Slovenskega mladinskega gledališča, kjer smo si ogledali mladinsko gledališko predstavo Kok ti men zdej dol visiš. Igra je prikazovala štiri dekleta, ki so zaradi želje, da bi postale slavne, pustile svoje fante in našle nove, slavne, da bi bile lahko z njimi na naslovnica revij. Zato so fantje z njihovimi pomočniki zaigrali, da so postali slavna glasbena skupina Hudo. Ko so dekleta izvedela, da so slavni, so takoj želele biti spet z njimi. Ko pa so jim fantje povedali, kdo so v resnici, so bile žalostne, a vseeno so bili ponovno skupaj.

Potem smo se odpravili na sprehod po Ljubljani in si ogledali nekaj znamenitih spomenikov in Tromostovje, ustavili pa smo se še tudi v NUK-u, naši največji knjižnici, in videli razstavo o Martinu Krpanu. NUK je skonstruiral arhitekt Jože Plečnik. Ob vhodu in po stopnišču so bili lepi stebri in zgoraj čitalnica, kjer lahko študenti študirajo in se učijo.

Saša Turk, 8. razred

uresničevati svoje cilje. Po končanem filmu smo imeli 25 minut časa, da smo si v Koloseju lahko kaj kupili.

Ta kulturni dan nam je bil zelo všeč, zdel se nam je zelo zanimiv, še posebej pa film Košarkar naj bo in predstava Kok ti men zdej dol visiš.

Nika Košmerl, Alina Šega, Neža Levstik, Lana Mohar, 7. razred

KULTURNI DAN

V ponedeljek, 9. 4. 2018 smo se ob 8.15 z avtobusom odpeljali v Ljubljano. Tam smo izstopili in šli v Šentjakobsko gledališče. Ogledali smo si predstavo Tajno društvo PGC, ki je ponazarjala družino, ki so kradli risalne žebličke iz oglasnih desk. Predstava je trajala približno eno uro. Bila je zelo zanimiva, zabavna in smešna. Ko je bilo predstave konec, smo šli v park, kjer smo pomalicali. Potem pa smo šli mimo kipa Emonca v šolski muzej. Tam nam je vodička povedala, da bomo imeli eno šolsko uro, kot so jo imeli včasih. Vse nas je bilo kar malo strah. Preden smo šli v učilnico, smo se oblekli v stare obleke. Vstopili smo v učilnico in se po trije ali štirje usedli v eno staro klop. Učilnica je bila majhna in stara. Ko je pozvonil zvonec, se je pouk začel. Kasneje je v razred vstopila učiteljica. Oblečena je bila v staro obleko, skoraj do tal. Morali smo vstati in jo pozdraviti, potem pa smo se lahko usedli. Bila je kar stroga. Učili smo se pisane črke in pisali smo z nalivnikom, ki ga je bilo treba vsake toliko časa pomočiti v črnilo. Črnilo je bilo v luknji izdolbeni v klop. Pisati je bilo kar težko. Ko je zvonec še enkrat pozvonil, je bilo pouka konec. Spet smo morali vstati in učiteljico pozdraviti. Nismo jo smeli klicati gospa, temveč gospodična, saj se niso smele poročati. Če pa smo jo poklicali gospa ali pa naredili kakšno drugo napako, pa smo morali iti klečati na koruzo ali pa sedeti na osla. Potem smo šli iz učilnice, se preoblekli in nadaljevali z ogledom. Razstava je govorila o šoli nekoč, bila je pa tudi zanimiva in lepo prikazana s slikami, lutkami oziroma kipi. Po končanem ogledu smo se

Monika Košmrj, 8. razred

odpravili k avtobusu. Odpeljali smo se nazaj v Loški Potok in potem odšli domov. Prišli smo približno ob 16. uri.

Ta kulturni dan je bil zelo zabaven in poučen!

Lina Poje, 5. razred

NARAVOSLOVNI DAN NARODNI MUZEJ

V ponedeljek, 23. 4. smo se odpeljali proti Ljubljani. Pot je trajala približno eno uro. Ko smo prispeli, smo šli do Narodnega muzeja. Tam smo se okrepčali in vstopili v muzej, kjer sta nas pričakali vodički in nas odpeljali po muzeju. Imeli smo delavnico, kjer smo izdelovali piratske klobuke, potem pa se je začel lov za zakladom. Vodički sta nam prebrali pismo, v njem pa je bil namig za iskanje. Razdelili smo se v dve skupini in začeli iskati najbolj znane zgodovinske predmete, ki so bili najdeni v Sloveniji npr. vaška situla, glineni lutki, neandertalčeva piščal, ... Med iskanjem sta se moja sošolca oblekla v obleke Emonca. Bila sta mi smešna. Ko smo imeli vse črke, smo rešili besedo, ki nas je popeljala do tretje dvorane. Tam smo našli pismo, v katerem smo ugotovili, da je zaklad vzel neki pirat. Nagrada za naš trud pa je bil bombonček. Nato smo se odpravili v prirodoslovni muzej. Tam nam je vodička predstavila okostje mamuta. Izvedela sem, da je imel rdeče rjavo, 50 cm dolgo dlako, ki je bila tako trda kot je dlaka iz konjskega repa. Tehtal je približno 5 ton. Imel je zelo velike zobe, en zob je tehtal 4 kg mi smo dobili lažjega, ki je vzorec pravega. Mamute so ubijali za meso, kosti in okle so porabili za bodala, igle ipd., kožuh pa za oblačila in odeje. Nato smo si lahko ogledali še okostje jamskega medveda. Obe živali sta že izumrli.

Hana Anzeljc, 6. razred

Pot nas je potem vodila do vznožja Ljubljanskega gradu. Šli smo proti vzpenjači. Z vzpenjačo smo se odpeljali do vrha grajskega griča. Tam smo opravljali izpit, kako postati član zmajske družčine. Šli smo v plemiško ječo. Ogledali smo si maketo gradu, šli smo do vodnega zbiralnika in s kričanjem preizkusili, kako v njem odmeva. Pogledali smo si tudi peterokotni stolp, ki je bil namenjen obrambi pred napadi. Nato smo šli v kaznilnico, ki je bila zgrajena pred 200 leti. Šli smo v kapelo Svetega Jurija, ki naj bi tam porazil zmaja. Sklonili smo se na tla in poslušali, če slišimo dihanje zmaja, ki naj bi se pogreznil v zemljo. Potem smo si ogledali filmček, ki je govoril o zgodovini Ljubljane in njenega gradu. Šli smo na razgledni stolp, s katerega smo videli skoraj tretjino Slovenije. Polni novih spoznanj smo prispeli domov.

Luka Turk, Klara Mišič, 5. razred

BILI SMO NA PLAVALNEM TEČAJU

Letos smo imeli plavalni tečaj. Vsak dan smo se z avtobusom peljali v Logatec. Ko smo bili v bazenu, mi je bilo najbolj všeč plavanje. Naučil sem se dobro plavati. Na koncu tečaja sem preplaval 50 metrov. Všeč mi je bilo tudi, ko smo se igrali štafetne igre.

Tim Bartol, 2. razred

NA PLAVANJU

Zjutraj ob 8.00 uri smo se z avtobusom odpeljali proti Logatcu. Ko smo prišli, smo malo popili in odšli do garderob. Preoblekli smo se in odšli do bazena. Pogovorili smo se o pravilih v bazenu. Ogrelimo smo se in se razdelili v skupine. Ponovili smo plavanje, nato pa smo v vodi iskali obročke. Po počitku smo šli v masažni bazen. V masažnem bazenu so bili vsi moji sošolci in tudi učiteljica. Ko smo prišli iz masažnega bazena, smo se odločili, da bomo skakali skozi obroč. Najprej so samo fantje skakali, potem pa sva se opogumili tudi jaz in moja sošolka. Ura je bila že 12.00 in odšli smo iz bazena. Ko smo se oblekli, smo pomalicali. Nato pa smo odšli na avtobus. In se odpravili domov.

Ana Lavrič, 3. razred, POŠ

ŠPORTNO VZGOJNI KARTON

V petek smo imeli športni dan. Ko sem prišel v šolo, smo se pogovarjali o športu. Potem smo se lotili dela. Najprej smo se zmerili, potem pa smo se stehtali, izmerili kožno gubo in se preizkusili v dotikanju plošče z roko. Odpravili smo se na cesto, kjer nam je učiteljica razložila, kaj moramo narediti. Tekli smo na 60 m in 600 m. Po malici smo izvedli še skok v daljino. Ko je vsak naredil tri poskuse, smo delali veso v zgibi. Premagovali smo ovire na poligonu v našem domu krajanov. Za zadnjo nalogo smo delali še trebušnjake. Ko smo naredili vse naloge, ki jih dala učiteljica, smo jih zapisali na športno vzgojni karton. Bili so dobri rezultati. Ko je bilo konec šole, smo šli s sošolci domov. Vsem sošolcem in meni je bilo všeč na športnem dnevu.

Danijel Malnar, 4. razred, POŠ

KULTURNI DAN

V ponedeljek, 9. aprila, smo šli v Ljubljano. Šli smo do postaje in počakali šoferja. Prišel je in nas odpeljal do Loškega Potoka in pobral druge. Čez eno uro smo bili v Ljubljani. Šli smo iz avtobusa in šli do gledališča. Predstava Tajno društvo PGC je trajala uro in pol. Meni je bila

Mihova klapa zelo všeč. Imenovala se je PGC, ki se je potem razdrla. Všeč mi je bilo, da je Mihec priznal, kdo je obešal plakate in kdo je nabiral cveke. Po predstavi smo pojedli sendviče in odšli v Šolski muzej, kjer smo si ogledali stalno razstavo o šoli nekoč in imeli učno uro lepopisa iz leta 1930. Učiteljica je bila zelo stroga. Vodička nam je povedala, kako so morali otroci biti pridni in da učiteljice niso smele biti poročene. Iz Šolskega muzeja smo odšli na avtobusno postajo. Avtobus nas je pobral in odpeljal domov. Ta izlet mi je bil všeč, ker sem zvedel, da je PGC dobra predstava in da so morali reči učiteljicam gospodična učiteljica. Tega ne bom nikoli pozabil.

Miha Križ, 3. razred, POŠ

NARAVOSLOVNI DAN

V četrtek, 19. 04. 2018 smo imeli naravoslovni dan. Ko se je začel pouk, smo najprej zaigrali lutkovno predstavo Medko Sladkosnedko. Nato smo začeli izdelovati človeško telo. Jaz sem narisala pljuča in sapnik. Sošolci pa so naredili druge človeške organe. Potem smo vse zlepili skupaj, da je nastalo človeško telo. Pogovarjali smo se še, kako skrbimo za zdravje in o boleznih. Naravoslovni dan mi je bil zelo všeč.

Lana Lavrič, 3. razred

OGLED PREDSTAV – Igrolandija 2018

V četrtek, 12. aprila, smo šli učenci prvega, drugega in tretjega razreda v Velike Lašče. Tam je potekalo regijsko srečanje otroških gledaliških skupin Igrolandija 2018. Iz šole smo šli ob 8. uri. Ogledali smo si več predstav, med predstavami pa je bil vedno odmor. Najbolj sem si zapomnila dve predstavi, Petelinček gre po svetu in Čarovnica Uršula, pa tudi Zverjasec in Nejc posoja mobilitel. Po končanih predstavah smo se polni lepih vtisov odpravili domov. Domov smo prišli ob 12. uri.

Tia Lavrič, 3. razred

Žiga Lavrič, 2. razred

DRUGOŠOLCI SMO SPOZNALI ORGANIZACIJO RDEČEGA KRIŽA

Špela Turk, 2. razred

Spoznali smo organizacijo Rdeči križ. V naš razred je prišla njihova predstavica. Vem, da če bo kdo v stiski, mu bom tudi jaz rada pomagala. Rdeči križ pomaga ljudem po vsem svetu.

Anika Car, 2. razred

Spoznali smo organizacijo Rdečega križa. Zelo dobro sem se imela in nikoli ne bom pozabila. Rdeči križ je zelo dober. Spoznali smo tudi zelo lepo pesem z naslovom Lepo je deliti.

Žana Benčina, 2. razred

Danes sem bila vesela, ker smo se pogovarjali o Rdečem križu. Zelo dober je bil tudi rogljiček, ki smo ga dobili. Drugi šolarji so nam zapeli lepe pesmi. Tudi sošolec Žiga je lepo zaigral na harmoniko. Veliko smo se pogovarjali o tem, kako pomagati ljudem.

Haidi Kordiš, 2. razred

Anej Žagar, 2. razred

Ta dan je bilo v šoli zelo zabavno. Spoznala sem veliko novega. Zdaj veliko več vem, kako lahko pomagamo ljudem v stiski. Tudi jaz lahko pomagam.

Leila Starc, 2. razred

Rdeči križ je pomembna organizacija. Ljudje pomagajo drug drugemu. Odrasli darujejo kri. Lahko pomagamo tudi graditi hiše. Pomagamo tudi ljudem iz drugih držav. Veseli so tudi, če jim damo kaj malega.

Rene Krajec, 2. razred

Lepo je deliti drugim ljudem, še posebno ljudem v stiski. Tistim ljudem, ki so v vojni, lahko pomaga tudi organizacija Rdeči križ. Imamo pa še druge organizacije, ki pomagajo. Rdeči križ

Boban Kitanovski, 2. razred

pomaga tudi ljudem, ki imajo poplave ali kakšno drugo nesrečo in so ubogi. Vem, da ima Rdeči križ pomembno nalogo. Predstavniki Rdečega križa imajo na svojih oblačilih narisane rdeče križe. Tudi jaz lahko pomagam drugim. Pomagam tako, da sem prijazen do starejših ljudi.

Jaka Vesel, 2. razred

Danes smo spoznavali pomen Rdečega križa. Rdeči križ je organizacija, ki pomaga ljudem. Razdeli jim hrano, obleko, obutev. Organizira tudi krvodajalsko akcijo. Tudi mi lahko pomagamo tako, da damo denar.

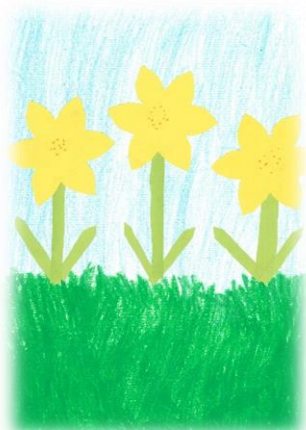
Ažbe Šega, 2. razred

Jaka Slavec, 2. razred

Kristian Knavs, 2. razred

Žan Gerželj Lavrič, 2. razred

Teja Mišič, 2. razred

Tija Grandljič, 2. razred

NATEČAJ IGRIVO UČENJE ZA ZDRAVO ŽIVLJENJE

Učenci od 1. – 3. razreda smo sodelovali v natečaju Igrivo učenje za zdravo življenje. Uvrstili smo se med 12 najboljših šol in si prislužili zlato priznanje ZDRAVKA LIDLA in otroško gledališko predstavo Zdravko Lidl – Ustvarjamo boljši svet. V okviru natečaja smo izvedli zabavne štafetne igre, tretješolci smo pripravili lutkovno igro Medko Sladkosnedko ter spoznavali človeško telo in naredili maketo notranjih organov, prvošolci so delili lepe misli, drugošolci pa so izdelali zabavni poligon, ki je služil vsem. Tudi nagradna gledališka predstava nam je bila zelo všeč.

3. razred

ZAKLJUČNI IZLET Z VRTCEM

Letos smo se za zaključni izlet z vrtcem odpravili proti Savinjski dolini, in sicer smo obiskali Mini ranč v Šempetru. Otroci so maksimalno uživali in skupaj doživeli veliko novega. Navdušeni so bili že nad samo vožnjo z avtobusom, kasneje na ranču je sledilo veselje pri jahanju ponijev, hranjenju živali, spuščanju z ziplinom, vožnji z mini busom, itd.

V ponedeljek so otroci prelili svoje doživetje v risbo. Likovno izražanje je povezano s čustvi, ki so jih otroci doživljali na zaključnem izletu.

TEHNIKA: Flomastri **MOTIV:** Zaključni izlet

Dominik Balantič, vrtec

Lina Bartol, vrtec

Monika Car, vrtec

Nejc Anzeljc, vrtec

ŠOLSKO LETO PRI GLEDALIŠKEM KLUBU

Gledališki klub smo sedmošolci izbrali kot izbirni predmet in tu smo se malo igrali in seveda tudi veliko vadili. Prve ure smo se dali v skupine in igrali lastne prizore in improvizirali. V celem letu smo imeli 6 nastopov. Prvi nastop je bil posvečen dr. Antonu Debeljaku. Takrat smo recitali njegove pesmi in jih malo tudi prikazali z igranjem. Nato smo na božično-novoletnem koncertu igrali praznično igro iz več prizorov z naslovom Nenavadno darilo. Za 8. februar, Prešernov dan, smo recitali pesmi Borisa A. Novaka, ki je na tisti večer v Cankarjevem domu dobil Prešernovo nagrado. Pri tem nastopu so z nami nastopale še osmošolke. Šolsko leto pa se je bližalo koncu in s tem se je zaključila tudi bralna značka, kjer smo igrali krajše prizorčke iz šolskega in najstniškega življenja. Med letom smo hodili nastopat tudi v dom starejših občanov. Nazadnje pa smo nastopili pred študenti in profesoriciami, ki so pri nas izvajali delavnice na temo narečij.

Neža Levstik, Tjaša Mišič, 7. razred

Naš prvi večji oziroma daljši nastop je bil na božično-novoletnem koncertu potoških pevskih zborov. Igrali smo igro z naslovom Nenavadno darilo, ki govori o otrocih, ki so bili nemarni, leni in nesramni, a so se s pomočjo dveh škratov poboljšali in dobili zvezek, v katerega so z novim letom začeli na novo pisati, kaj so počeli. Nekateri so bili vseeno bolj pridni kot drugi, nekateri pa so še vedno zganjali norčije. Igra je bila humoristična. Skoraj vsi smo igrali poredne otroke, škrate pa sta bila stroga, a hkrati tudi smešna. Naš nastop je s prizori povezoval celoten koncert. Učiteljica nas je po nastopu pohvalila in tudi če smo imeli tremo, smo bili konec koncev vsi zadovoljni z nastopom.

Anže Brinšek, Klara Lavrič, 7. razred

Anuša Bartol, 1. razred

Sara Bartol, 1. razred

Veronika Knavs, 1. razred

Za kulturni praznik 8. februarja smo z gledališkim klubom nastopali na prireditvi, posvečeni Francetu Prešernu, in sicer z več različnimi pesmicami avtorja Borisa A. Novaka. Takrat smo recitali pesmi Ah, Zakompleksana pesem, Mali prodajalci zijal, Kako rastejo stvari, Čevlji,

Psst tihotapci, Sorodniki, Šala ali mala šalica, Pivci ... Vse pesmi so napisane na humoren način in se igrajo z besedami. Nekatero pesmi smo tudi uprizorili. Na prireditvi smo se zelo zabavali.

Nadja Košmrlj, Lana Mohar, 7. razred

16. maja smo nastopili na zaključni prireditvi pevskih zborov. Nastopali smo z naslednjimi prizori: Kje je torba, Čigav je izgovor, Palačinke in Šola. Ob igranju smo se zelo vživeli v igro. Prvi prizor z naslovom Kje je torba je opisoval vsakdanje dogodke pred začetkom šolskega leta, ko nekateri učenci še šolske torbe ne morejo nikjer najti. V prizoru Čigav je izgovor smo predstavili izgovore, ki smo si jih izmislili za pozabljeno nalogo, učiteljica pa je bila le zgrožena nad neresnostjo svojih učencev. Prizor Palačinke predstavlja prave robinzonske ideje, ki nam rojijo po glavi skozi šolsko leto. V prizoru Šola pa smo predstavili šolsko uro, ko učenci med spraševanjem klatijo večje ali manjše neumnosti.

Seveda smo hvaležni tudi učiteljici Bogdani Mohar, ki nas skozi vse leto spodbuja, da se vživimo v igro, seveda pa tudi za vsa prirejena besedila, s katerimi smo se predstavili in navdušili gledalce.

Anja Mohar, Nika Košmerl, 7. razred

Vida Cimprič, 6. razred

Poleg vseh nastopov v šoli smo v letošnjem šolskem letu nastopali tudi v domu starejših občanov. Najprej smo starejše občane razveselili z nastopom, v katerem smo predstavili pesmi – basni dr. Antona Debeljaka, februarja, ko smo praznovali Prešernov dan, pa smo se predstavili s pesmimi Borisa A. Novaka. Z njimi smo »uprizorili« mnoge slovenske nauke. Nazadnje pa smo odigrali različne šolske in najstniške prizore 21. 5. 2018. Starejši občani so ob naših prizorih uživali in nas tudi pohvalili.

Loti Debeljak, Alina Šega, 7. razred

Katja Lavrič, 8. razred

PESEM NAS ZDRUŽUJE

Septembra, ko se odpro šolska vrata, smo se učenci vrnili v šolske klopi in k šolskim obveznostim. Tudi mladinski pevski zbor z novimi svežimi močmi in našo zborovodkinjo Marijo.

Septembra smo se začeli hitro in vneto pripravljati na prvi nastop, ki se je hitro približeval. To je bil praznik naše občine. Ponosno smo zapeli slovensko himno in himno Loškega Potoka, vsem znan Moj sončni Loški Potok, Mojster Jaka in še kaj bi se našlo. Z našim petjem smo počastili dr. Antona Debeljaka, na katerega smo lahko ponosni vsi Potočani.

Naše vaje so se nadaljevale dvakrat tedensko po eno ali dve šolski uri. Hitro je prišel mesec december in z njim božično-novoletni koncert, na katerem smo se zbrali vsi pevci naše občine, tudi naša šolska zbora. Bili smo vsi novoletno razposajeni, tako kot tudi naše pesmi. Novoletni koncert, ki se vsako leto dogaja na štefanovo, je tudi najbolj obiskovan koncert v našem kraju. Naš otroški pevski zbor je bil letos še posebej zabaven s pesmijo Urca. Najlepše mi je bilo, ko smo vsi zbori zaključili s skupno pesmijo. Občinstvo vedno pričakuje še kakšno pesem in naše zborovodkinje jim z veseljem ustrezajo, mi pa z veseljem zapojemo. In nato – končno počitek, novo leto!

Odmor je bil kratek, a sladek. Naša zborovodkinja je po novem letu prišla kot prerajena. Ne vem, ali smo jo lani tako namučili? Ne, saj se trudimo, da ji ne bi nagajali. In nato se nam je ponudila možnost snemanja zgoščenke. Pred seboj smo imeli še kar nekaj nastopov.

8. februarja je državni kulturni praznik v počastitev Franceta Prešerna, našega velika pesnika. Kot se spodobi, smo bili nastopajoči v mladinskem in otroškem pevskem zboru oblečeni v belih majčkah in srajčkah. Naše prepevanje se je začelo s himno, Prešernovo Zdravljico. Zapeli smo še nekaj pesmi, ki jih je skrbno izbrala naša Marija. Bolj se je bližala pomlad, več dela smo imeli.

Začele so se intenzivne vaje za snemanje CD-plošče. Uf, bili smo zelo naporni. Skupaj smo se odločili, katere pesmi bomo prepevali na snemanju. Poleg rednih vaj med tednom smo imeli vaje tudi ob sobotah. In končno je prišel čas snemanja. Ja, v nedeljo smo prepevali in snemali, in sicer v naši šolski knjižnici. To je bil dan, ko smo prvič videli, kako se sploh snema. Zelo naporno je bilo, saj je morala biti čista tišina brez smrkanja, kašljanja ter premikanja. Ne boste verjeli, uspelo nam je. Nič odmora, s polno paro delamo naprej.

Kot vsako leto v sredini aprila je bila tudi letos na naši šoli območna revija pevskih zborov z naslovom Najsrečnejši sem, ko pojem. To je prireditelj ocenjevalnega značaja. Nastopili smo otroci iz občin Ribnica, Sodražica ter Loški Potok. Bilo nas je kar 13 pevskih zborov, med njimi tudi otroci iz vrtca Ribnica. Bilo je lepo.

V mesecu maju smo imeli zadnji letošnji javni nastop. Poslovili smo se od naših pevskih devetošolcev. To so Gal, Ana, Sara in Maša. Ker so bili pridni pevci in so kar devet let

obiskovali pevski zbor, so dobili zlata Gerbičeva priznanja. Že tradicionalno smo jim zapeli pesmi, ki so se jim v devetih letih prepevanja najbolj priljubile.

Pa vendar našega prepevanja še ni bilo konec ... Kot gostje smo prvič nastopili v Novi vasi na njihovem zaključnem koncertu šolskih pevskih zborov. Tudi tam smo prepevali pesmi z naše zgoščenke. Bili smo pohvaljeni za naš nastop. Vsi vzvišeni smo se odpravljali proti Loškemu Potoku.

Naše petje pa se je večkrat slišalo tudi v domu starejših občanov, kjer nas vedno pričakajo nasmejani starejši oskrbovanci in njihovo osebje. Tam nam je vedno lepo, ko nastopimo pri njih in še kakšno skupaj zapojemo.

Čaka nas še zaključni koncert ob koncu šolskega leta ... Potem pa, hura počitnice! Ob koncu šolskega leta pa se pevci obeh zborov zahvaljujemo prav vsem – Mariji, Jožetu, Alenki, ekipi snemalcev, vsem učiteljem, ravnatelju, Občini Loški Potok, ki so nas vzpodbujali in omogočili, da smo lahko prepevali in posneli zgoščenko, na katero smo zelo ponosni.

Septembra pa se zopet srečamo v učilnici zgodovine, kjer nas bo polna energije pričakala zborovodkinja Marija.

Saša Turk, 8. razred

ZAKLJUČEK BRALNE ZNAČKE Z BOŠTJANOM GORENCEM PIŽAMO

V torek, 16. 5. 2018, smo imeli v šoli kulturni dan, imeli smo namreč zaključek bralne značke. Obiskal nas je slovenski raper, igralec, komik in prevajalec – Boštjan Gorenc Pižama. Kulturni dan se je začel tako, da nam je gledališki klub zaigral nekaj zabavnih najstniških prizorov, s katerimi se je predstavil tudi obiskovalcem na večernem zaključnem koncertu šolskih pevskih zborov.

Po nastopu smo se odpravili v učilnice. Kasneje so se mlajši osnovnošolci (1.–5. razred) odpravili v telovadnico, kjer je imel Pižama program, nato pa je pridnim bralcem podelil še bralna priznanja. Kasneje pa smo se v telovadnico odpravili še mi, učenci od 6. do 9. razreda. Medtem ko so bili mlajši na nastopu, pa smo mi naredili plakat o Boštjanu Gorencu. Ko pa smo prispeli v telovadnico, nas je tam že pričakal Pižama. Predstavil nam je nekaj svojih avtorskih knjig in nekaj tudi tistih, ki jih je prevedel. Na koncu pa je najbolj zvestim bralcem podelil še priznanja.

Kulturni dan mi je bil zelo všeč in želim si še več takih.

Mark Bačnik, 8. razred

VESELA ŠOLA

Tekmovanje iz Vesele šole se odvija vsako leto in vsakič se ga udeleži več učencev od 4. do 9. razreda. Na tekmovanje se po navadi pripravlja vsak razred posebej, največkrat zjutraj preduro. Vsak mesec objavijo eno temo, ki jo skupaj z učiteljico obdelamo in odgovarjamo na vprašanja. Teme so različne in ob njih si lahko nabereemo veliko znanja. Marca je na vrsti šolsko tekmovanje. Vsak razred piše test različne težavnosti, v katerem je vključenih vseh šest tem. Če tekmovalcu uspe zbrati dovolj točk, gre na državno tekmovanje, ki pa poteka v drugem kraju. Z učiteljico se za to tekmovanje dodatno pripravljamo, saj poleg teh tem dobimo še dodatne manjše teme. Glede na zbrano število točk se podelijo srebrna in zlata priznanja.

Letos sej udeležilo tekmovanja 32 pridnih učencev in kar 10 jih je dobilo bronasto priznanje na šolskem tekmovanju, jaz pa sem dosegla še srebrno priznanje na državnem tekmovanju, ki je potekalo v Črnomlju.

Ajda Lavrič, 8. razred

DELAVNICE S ŠTUDENTI

V petek, 25. 5., so nas za tri ure obiskali študenti, ki preučujejo naše narečje. Osmošolci in devetošolci smo imeli najprej uro s študentko angleščine, kjer smo spoznavali angleške besede za stara kmečka orodja in nato iz pridobljenega znanja reševali teste. Nato smo se preselili v računalniško učilnico, kjer so nam študenti pokazali, kako snemajo zvoke. Razdelili so nas v dve skupini. Poskušali smo mešati zvoke ob recitiranju naše potoške himne. Čas je kar hitro minil. Tudi naslednja ura je bila zelo zanimiva, saj smo spoznavali različna narečja in ob poslušanju posnetkov ugibali, iz katerih slovenskih pokrajin so. Potem smo tudi brali, in sicer tako, da smo besedila iz knjižnega jezika »prevajali« v potoščino.

Zala Šega, 6. razred

Aljaž Cimprič, Jan Žveglič, 8. razred

V petek, 25. 5., smo dobili zanimiv obisk študentov z različnih fakultet. Učenci 6. in 7. razreda smo imeli že prvo uro delavnico v angleščini, kjer smo spoznavali izraze za orodje in reševali učni list. Druga in tretja ura sta minili normalno po urniku. 4. uro smo spoznavali različna slovenska narečja, saj je znano, da ima vsaka vas svoj glas. Naslednjo uro pa smo se učili delati videe in smo miksali glasbo. Jaz sem bil v glasbeni ekipi. Moja sošolka je nekaj povedala, mi

pa smo dodajali glasbo. Čisto za konec pa smo učenci gledališkega kluba študentom in njihovim profesoricom zaigrali nekaj prizorov v narečju.

Anže Brinšek, 7. razred

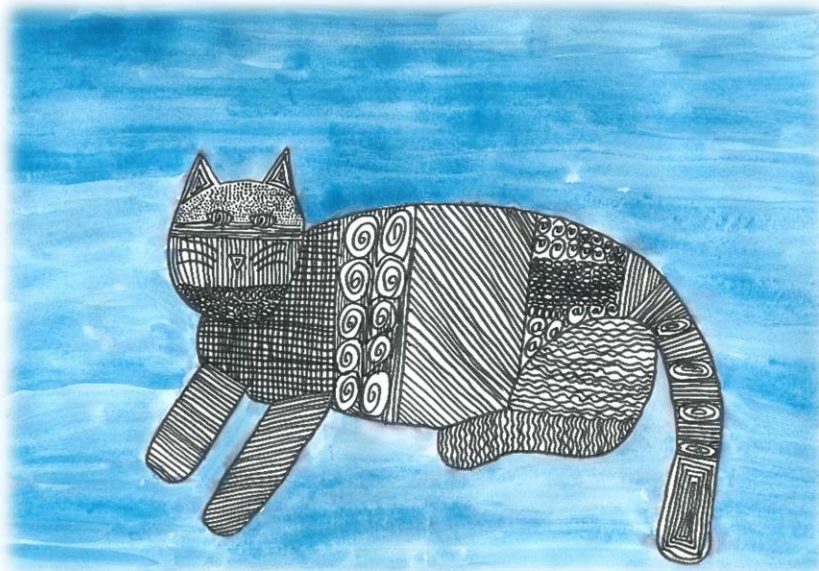
STAR PAPIR ZA NOVO UPANJE

V mesecu aprilu na naši šoli že tradicionalno organiziramo akcijo zbiranja starega papirja. V vseh teh letih do sedaj smo bili izredno uspešni, zato smo tudi letos izvedli to dejavnost. Pri tem so sodelovali vsi učenci naše šole. Skupaj z ostalimi delavci šole smo pospravili zaloge nerabljenega papirja. Velik odziv je bil tudi s strani posameznih krajanov. Zbrani papir smo sprejemali člani krožka RK, ga stehali in primerno skladiščili v prostorih kluba Nevtralije. Akcija je trajala cel teden, tako da smo zbrali preko 5 ton te odpadne surovine. Odvoz je izvršila Komunala Ribnica, ki je zbrani papir oddala v predelavo podjetju Dinos.

Del od zbranih sredstev smo porabili za nagradni izlet v Osilnico, ki so se ga udeležili člani krožka RK in učenci, ki so prostovoljno pomagali pri skladiščenju. Del sredstev pa smo namenili za skupno rabo na šoli.

Takšne akcije vselej izkazujejo velik pomen osveščanja mladih in širše javnosti o tem, kako dragoceni so lahko odpadki. Le ločeno zbrane materiale lahko vrnemo v ponovno predelavo in preprečimo nastajanje večjih količin neuporabnih odpadnih snovi. Take akcije krepijo tudi zavedanje, kaj pomeni reciklaža, ko iz starega nastane novo. Z vsakim pravilno odloženim odpadkom pomagamo, da bo naše okolje prijaznejše za življenje. Dokazali smo, da nas vodi dobra volja in želja po druženju in ustvarjanju lepše prihodnosti za sočloveka in vseh nas na tem planetu.

Člani krožka RK

Žana Košmerl, 4. razred

DOŽIVLJAJI - ZGODILO SE JE ...

PRIPRAVE NA NASTOP

Z učiteljico smo se dogovorili, da bomo nastopali. Prebrali smo zgodbice in se odločili, kdo bo koga igral. Vsakič, ko smo imeli kaj časa, smo vadili. Nato smo poskusili vaditi pred tablo. Vsak, ki je lahko, je prinesel rekvizite za igro. Ko smo imeli vse pripravljeno, smo v dvorani začeli vaditi. 15.12. smo imeli generalko. Ko je bil dan za nastop, smo okoli 16. ure prišli v šolo, da smo povadili pesmi, ki smo

se jih naučili. Potem smo šli v dvorano, tam pa so nas že čakali gledalci. Na nastopu sem bil napovedovalec, igralec in pevec. V igrah smo morali dati vse od sebe. Ko so bile igre odigrane, pesmi pa odpete, je bilo konec nastopa. Po nastopu je sledilo druženje in večerja. Preden smo šli večerjat, je prišel dedek Mraz. Dal nam je darila in se pogovarjal z nami. Ko je odšel, smo nastopajoči odprli darila in pogledali, kaj je v

njih. Nato smo se igrali. Ko smo šli domov, smo bili vsi zelo utrujeni, vendar zelo ponosni, da je šlo vse kot po maslu.

Ažbe Turk, 4. razred, POŠ

BIL SEM BOLAN

Ko sem bil star šest let in sem še hodil v vrtec, sem dobil norice. Pojavile so se mi rdeče pike, iz katerih so nastali mehurčki. Zelo me je srbelo. Z mami sva šla k zdravniku, kjer sem dobil tablete proti srbenju. Čeprav me je vse srbelo, sem bil vesel, da mi ni bilo treba v vrtec. Doma sem ležal in gledal televizijo. Mami pa me je razvajala in mi kuhala moje najljubše jedi.

Po enem tednu sem končno ozdravel in šel v vrtec.

Nik Kordiš, 3. razred

Pri petih letih sem zbolel za noricami. Ko sem prišel iz vrtca, sem se popraskal za ušesom in začutil voden mehurček. Pokazal sem ga mami in ona je opazila še več mehurčkov po mojem telesu. Šla sva k zdravniku in potrdil je, da sem zbolel za noricami. Spomnim se, da me je srbelo po vsem telesu, zelo slabo sem se počutil in imel sem vročino. Trajalo je dober teden, ko se je moje počutje izboljšalo in končno sem šel lahko tudi ven na zrak. Čez dva tedna pa je za noricami zbolel še moj mlajši brat.

Taj Knavs, 3. razred

POŠKODOVAL SEM SE

Neko sobotno popoldne sem se vozil s skirojem. Nisem ubogal navodil staršev. Divjal sem po cesti in stezicah. Naenkrat pa se je zgodila nesreča. Padel sem čez skiro. Prebil sem si ustnico. V trenutku je kri prelila obraz. Mami me je takoj umila in videla, da je potrebno iti k zdravniku. V Ribnici je bil dežurni zdravnik. Naredil mi je dva šiva. Čez noč je ustnica otekla. Naslednjič sem bolj pazil z vožnjo s skirojem.

Žak Turk, 3. razred

Luka Lavrič, 4. razred

Bile so poletne počitnice in jaz sem bila na morju. Ko sem bila v vodi, sem se igrala s prijatelji. Med igro sem po nesreči skočila na oster kamen in si močno poškodovala koleno. Hitro sem stekla iz vode. Opazila sem, da je rana precej velika, saj mi je zelo tekla kri. Bila sem zelo prestrašena in stekla sem k staršema. Koleno me je zelo bolelo, rana pa me je zaradi morske vode in mivke pekla. Mislimo smo, da bo potrebno rano zašiti, saj se

krvavitev ni hotela zaustaviti. Na rano smo močno pritisnili obliž in krvavitev se je nekoliko zaustavila. Zaradi morske vode mi je v naslednjih dneh iz rane večkrat tekla kri. Na kolenu se mi še danes vidi grdo zaceljena rana.

Naja Knavs, 3. razred

ZAČETKI MOJEGA SMUČANJA

Jan Košmerl, 4. razred

Luka Lavrič, 4. razred

V šoli smo se pogovarjali, da bi imeli športni dan na snegu. A ker nismo imeli vsi opreme, se nismo mogli smučati. Ko pa sem prišla domov, sem se odločila, da se bom naučila smučati. Smučarske čevlje sem si sposodila od prijatelja, smučke od bratranca, palice pa od prijateljice. Oblekla sem se v kombinezon, si obula smučarske čevlje in si nataknila smuči. Potem pa sem se odpravila na hrib. Pripravila sem se za spust. Mami me je porinila, spustila sem se in zletela sem po hribu navzdol. A ko sem prišla do cilja, sem padla na rit. Rekla sem si, da se grem še enkrat spustit in da ne smem pasti in tudi nisem. Smučanje mi je postajalo bolj in bolj všeč in zato sem se odločila, da grem na višji hrib. Spustila sem se in nisem padla. Zdaj zelo rada smučam in komaj čakam, da bo spet zima.

Ana Lavrič, 3. razred, POŠ

RAZVESELIL SEM MAMO*Benjamin Vukalič, 4. razred*

Za mamin rojstni dan sem vstal že bo šestih zjutraj. Skuhal sem kavo in pripravil zajtrk in šel v mamino sobo. Zbudil sem jo, ji voščil in ji dal zajtrk. Mami je bila zelo vesela in me je objela. Vprašala me je, če je to darilo za njen rojstni dan. Rekel sem ji, da to ni darilo in dodal, da darilo pride popoldne. Nato sem šel do Boštjana in ga vprašal, kdaj greva v Loški Potok po darilo za mami. Rekel mi je, da greva čez pet minut. Kmalu sva šla v trgovino in kupila torto za mami. Nato sva šla v trgovino Katja in tam sva kupila še parfum in torbico. Šla sva domov. Skril sem darila pred mami. Boštjan je pripravil torto na mizo. Jaz pa sem povabil mami v kuhinjo. Ko sva prišla v kuhinjo, sva ji z Boštjanom zapela. Zelo je bila vesela. Pihnila je svečko in si nekaj zaželela. Dala sva ji darilo, objela naju je in bila zelo vesela. Rekla mi je, da je bil to njen najlepši rojstni dan doslej.

*Benjamin Vukalič, 4. razred, POŠ***CESTNI SLADOLED**

Med počitnicami sem šla v Škofjo Loko z mami. Z nama sta šla tudi sošolec in njegova mami. Ko smo prišli na cilj, smo se razpakirali in se odločili, da gremo na sladoled. Mami in gospa Barbara sta naročili kavo, jaz in Benjamin pa sladoled. Blizu gostilne je bila neka hiša, pri kateri so prali avto in pena je tekla po cesti. Ko sva si s prijateljem Benjaminom izbrala sladoled, sva tekla do mamic. Potem nama je sladoled padel na cesto, po kateri je tekel šampon. A se nisva menila za to. Pobralla sva kepici sladoleda, ju dala v kornet in ga hotela lizati. Na srečo sta nama mamic vzeli sladoled in ga dali v prazen lonček in potem sta nama rekli, da je to strupeno. Vsi so se nama smejali. Naju pa je bilo sram. Od takrat naprej ne tečem s sladoledom.

*Anamarija Volf, 4. razred, POŠ***KO SEM PRVIČ STRELJAL Z ZRAČNO PUŠKO**

Oko mojega spomina seže v peto leto starosti. Nekega dne, ko smo se s starši odpravili k stricu, sem vprašal mamo, ali lahko prespim pri stricu. Dovolili so mi. Spakiral sem si in potem smo odšli. Ob prihodu sem si stvari pospravil v sobo. Že sem hotel iti na računalnik, ko mi je rekel, da naj pridem v kuhinjo in odšel sem. Meni in bratu je skuhal čaj, sebi in staršema pa kavo. Ko smo odšli na vrt, sem videl stojalo in tarčo. Ni mi bilo jasno, kaj se dogaja. Šele, ko mi je pokazal puško, sem ugotovil, zakaj gre. Pokazal mi je, kako nameriti in sprožiti. Ko mi je vse razložil, sem sprožil, a prvič nisem zadel. Ko sem sprožil drugič, sem zadel in iz tarče - pločevinke je pritekla bela barva. Spogledali smo se in se začeli smejati.

Sašo Levstek, 6. razred

MOJ SPOMIN

Moje oko spomina seže štiri leta nazaj, ko sem bila v 2. razredu. Mami me je peljala v šolo, z nama pa je šla še moja sestra Iza. Prišle smo na Hrib in mami je parkirala pred cvetličarno. Iza je šla prva iz avta, nato sem šla jaz na isti strani kot ona in se spotaknila ob pas. Padla sem iz avta in s čelom udarila ob asfalt. Ko pa sem se hotela pobrati, je padla še torba tako, da sem se dvakrat udarila. Mami je Izo poslala v šolsko kuhinjo, naj prinese nekaj mrzlega za moje čelo. Ko se je vrnila, je mami mene že držala ob okno avta. Cel dan sem preživela normalno, le da so me vsi spraševali, kaj se je zgodilo. Pri podaljšanem bivanju me je učitelj vprašal, kaj sem počela in če sem šla k zdravniku. Povedala sem mu, da nisem bila pri zdravniku. Ker sem se upirala, da ne bi šla k zdravniku, me je odnesel. Zdravnik mi je čelo zašil in mi povedal, da se bo udarec za vedno poznal. Zdaj se temu dogodku smejim, saj sem bila takrat tako nerodna.

Erika Debeljak, 6. razred

Neža Bambič, 1. razred

Moje oko spomina sega do mojega četrtega leta. Ko sem pri štirih letih prišla domov iz vrtca, je imel naš maček v ušesu naboj. Mami mu ga je sama vzela ven in nato smo ugotovili, kaj se je zgodilo. Sosed je z zračno pištolo streljal krave. Ni jih hotel poškodovati, ampak je želel, da bi se premaknile v sosednji pašnik. Naboj pa jih sploh ne bi mogel poškodovati, saj imajo predebelo kožo. Ko je bil maček v bližini, ga je naboj zadel v uho. Sestra je prišla iz šole in ga videla. Ker staršev ni bilo doma, je mačku pomagal stric. Ko so starši prišli domov, je mami kar sama vzela naboj iz ušesa, medtem ko je sestra držala mačka. Na srečo mu naboj ni poškodoval sluha. Od takrat se maček boji soseda in je previdnejši. Mačka imamo še danes in še vedno se mu pozna rana v ušesu.

Ida Košmerl, 6. razred

Rebeka Kordiš, 1. razred

OKO MOJEGA SPOMINA SEŽE DALEČ

Oko mojega spomina seže do 4. leta. Želela sem si plastično punčko. Napisala sem pismo Miklavžu, naj mi jo prinese. Ko je napočil Miklavžev večer, sem komaj čakala, da grem spat in zjutraj vidim, kaj mi bo prinesel Miklavž. Odpravila sem se spat. Ponoči sem se zbudila in odhitela v kuhinjo. Na mizi je bila škatla s punčko, ki sem si jo želela. Nekaj časa sem jo gledala

in jo poizkušala odpreti. Ker mi ni uspelo, sem šla zbuditi mamico, da mi odpre škatlo. Mami mi je odprla škatlo. Punčko sem vzela ven in šla spat. Mamici in atiju sem obljubila, da bom hitro zaspala.

Hana Anzeljc, 6. razred

PESNIŠKI NAVDIHI, SNOVANJA IN POTI DOMIŠLJIJE

Pisma književnemu junaku krojačku Hlačku

Dragi krojaček Hlaček!

Zelo sem srečna, ker sem te spoznala. Rada bi te povabila k meni domov. Zelo bi bila vesela, če bi prišel, da bi šival obleke in reševal probleme. Zelo bom vesela, če prideš. Rada bi postala tvoja najljubša prijateljica. Če boš prišel, mi sporoči v pismu. Veselim se tvojega obiska.

Lana

Lana Lavrič, 3. razred

Zdravo, Krojaček Hlaček!

Hočem te spoznati v živo in tudi tvoje prijatelje. Zmeraj se kaj novega spomniš in se igraš s prijatelji. Najbolj smešno mi je bilo, ko si tistega možakarja povlekel za nos. Najbolj dobra pa mi je bila pot skozi gozd, ko so bile pošasti pri zobozdravniku.

Tudi mi smo v šoli naredili knjigo o tebi. No, ko smo že pri tem, vem kako je ime tvojim prijateljem. Zelo so mi bile vseč tvoje zgodbe. No, kdor je napisal to knjigo, ga moram res res pohvaliti, saj je vesela, dobra, razigrana in živahna. No, krojaček Hlaček bodi še tako prijazen do ljudi kot v tej zgodbici.

Lep pozdrav, Kaja

Kaja Lavrič, 3. razred

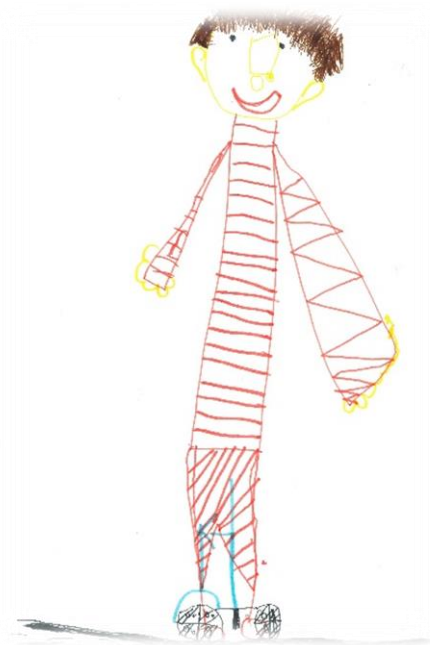
Dragi krojaček Hlaček!

Zelo si mi všeč. Všeč si mi tudi zato, ker razrešiš vse probleme in prepire. Zato bi rada postala tvoja prijateljica. Lahko pa bi prišel tudi k meni na obisk in bi pekla piškote. Seveda bi pa tudi jaz prišla z veseljem k tebi na obisk in počela zabavne stvari, kot so na primer: vožnja s tvojim avtom iz gumbov, se igrala skrivalnice s tvojimi prijatelji in počela kaj zabavnega.

Z veseljem bi te rada spoznala.

Tvoja prijateljica Naja

Naja Knavs, 3. razred

Tim Levstek, 1. razred

POPRAVLJALNICA IGRAČ

Nekoč, ko sem prišel iz šole, sem zagledal lep paviljon. Prišel sem bližje, odprl vrata in zagledal starega strica, ki je popravljajl igrače. Nekatere so bile zlomljene, nekatere pa popravljene.

Lucija Kordiš, 8. razred

Vprašal me je, če bom kakšno kupil. Imel sem ravno pet evrov. Kupil sem traktor. Pozdravila sva se in jaz sem nadaljeval pot.

Taj Knavs, 3. razred

Nekega dne, ko sem prišel iz šole, sem zagledal popravljalnico igrač. Šel sem noter in tam je bilo polno igrač. Ene so bile zelo, zelo lepe, nekatere pa pokvarjene. Videl sem popravljalca igrač. Vprašal sem ga, ali si lahko kupim kakšno igračo. Rekel je, da si jih lahko samo sposodim za nekaj dni. Vprašal

sem ga, če lahko prinesem dve zlomljeni igrači. Ja, seveda, prinesi jih, je rekel. Prinesel sem jih in kmalu jih je popravil. Bil sem vesel.

Žak Turk, 3. razred

Nekega dne sem šla v šolo in zagledala stavbo z napisom Popravljalnica igrač. Kar zagledala sem se v to veliko stavbo, nato pa stekla v šolo. Sošolcem sem povedala, da sem videla popravljalnico. Po pouku smo si jo s sošolci ogledali. Vstopili smo in zagledali veliko igrač, velike, majhne, vse pa lepe. Zagledala sem gospoda in ga vprašala, če jih prodaja. Povedal je, da nekaterih igrač ne prodaja, ker jih popravljene vrne otrokom. Še isti dan sem prinesla razcufanega konjička. Drugi dan sem ga šla iskat. Bila sem vesela, da sem dobila popravljenega konjička.

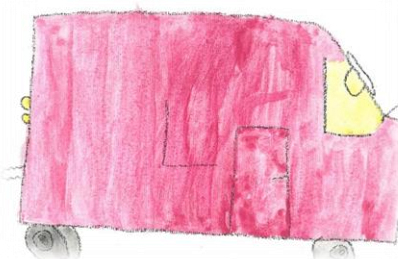
Ula Turk, 3. razred

Jan Anzeljc, 1. razred

Lan Bartol, 1. razred

Nika Turk, 1. razred

Nekoč pred davnimi časi sta na koncu ulice živela mož in žena. Ker nista imela otrok, sta zgradila popravljalnico igrač. Tako sta bila vedno obkrožena z otroki. Vsak dan sta v popravilo dobila mnogo igrač. Stari mož jih je vestno popravljajl, a otrokom jih ni mogel vrniti, saj mu je ponoči nagajal nagajivi škrat, ki mu jih je še enkrat polomil. Neke noči pa je škratka videla žena. Najprej se ga je ustrašila, nato ga je okregala, kasneje sta se tako spoprijateljila, da ga je vzela za svojega sina in mu podarila najlepšo igračo na svetu. Tako je mož končno lahko začel vračati popravljene igrače otrokom, ki so jih že nestrpno čakali. Tako so srečno živeli do konca dni.

Nik Kordiš, 3. razred

KAJ SE SKRIVA OČKU V BRADI?

Kaj je v bradi?
Morda je prašič, ki riga,
morda je veverica, ki z repom miga,
lahko je živalski vrt, kjer živali klepetajo
in igrajo ringarajo.

Lana Lavrič, 3. razred

Stela Poje, 1. razred

O INDIJI KOROMANDIJI

Kdor v Indiji Koromandiji živi,
se vsega zelo veseli.
Kdor je v deželo nesrečen odšel,
je domov srečno prišel.
V Indiji Koromandiji šola res je šala,
ker učiteljica je gospa Lara.
V Indiji Koromandiji živijo Lana in Špela,
tudi Maja in Stela.
Kdor gre v to deželo,
se redko vrne nazaj.

Ana Lavrič, 3. razred, POŠ

Kaja Rojec, 8. razred

ŠOLA ZA ZASPANCE

V tej šoli se veliko spi,
namesto uči.

Učenci ne kričijo,
ampak spijo,
učitelji se nanje jezijo
in jih budijo.

Ko pa zvonec konec pouka naznani,
se zaspanci zbudijo
in domov odhitijo.

Učenci 4. razreda

Vid Knavs, 4. razred

ŠOLA ZA KLEPETULJE

Punce med poukom rade klepetamo,
se zabavamo in fantom nagajamo.

Učiteljica se jezi,
saj med poukom miru ni.

Punce drage, to ni prav!
V šolo se hodi, da bi kaj znal.

To je pravo babno polje,
saj fantje v razredu nimajo nobene volje.

Učenke 4. razreda

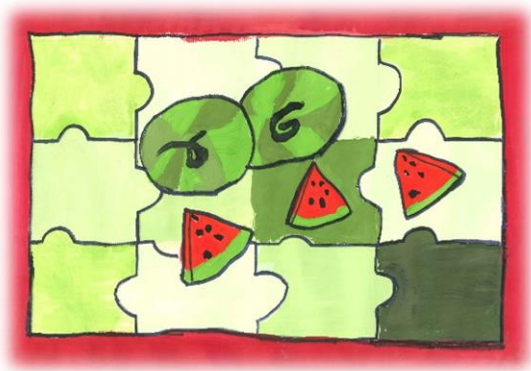
JABOLKA

Na vrtu je stara jablana,
na njej pa rastejo jabolka.
Vsak, ki jih poskusi,
mu v ustih božanski so okusi.

Mama v košaro natrga jabolka,
da sok bo naredila za Gašperja.

Ko jabolka to slišijo,
se strašno prestrašijo
in iz košare pobegnejo.

Vid Knavs, 4. razred

Luka Lavrič, 4. razred

Jan Košmerl, 4. razred

BESEDOVANJE
ČETRTOŠOLCEV

**Ko Luka začne svoj uk,
gre Lovro na lov,
Maša gre k maši,
Hana pa k Ani.**

**Vid se skrila je za zemljevid,
Žana je v čežani,
Jan je Zemljan,
Nik pa popotnik.**

UGANKE

Ima eno dolgo nogo in razkuštrano frizuro.
Z glavo pa pomete tla.
To je ... (ALTEM)

Ima eno močno nogo in trdno hišo,
leze počasi in je veliko solate.
To je ... (ŽLOP)

Ima eno dolgo nogo, a ni metla.
Ima lepo frizuro in pije veliko vode.
Živi v mlakah in jezerih.
To je ... (JNAVKOL)

Ažbe Turk, 4. razred, POŠ

Jan Žvegljč, 8. razred

KONEC SVETA

Na kvizu za bistre živali
so čudno modrost spraševali.
Pove naj, so rekli, kdor zna,
kaj je na koncu sveta?

Ažbe misli, da je tam drevored,
kjer otroci tečejo po med.
Tam je tudi jasa,
na kateri se dela kruhova masa.

Ati pa je modroval,
da bi imel zdravja, sreče,
s tem bi napolnil vse vreče,
in v miru križanke reševal.

Jaka bi telefon pritiskal,
in vse mail-e poslal.
S punco bi se igral,
potem pa z njo zaspal.

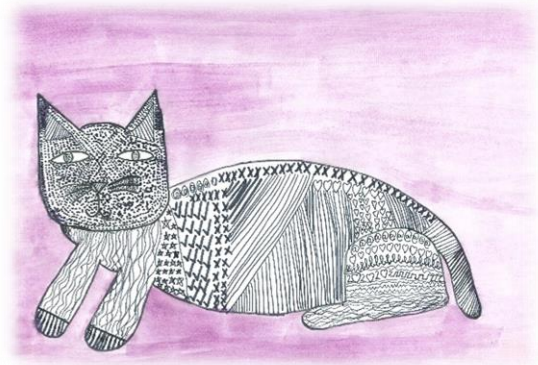
Mami pa bi si želela,
da bi s ptički pela.
Če bi s ptički res zapela,
bi se zraven zavrtela.

Ažbe Turk, 4. razred, POŠ

Hana Cimprič, 4. razred

Na kvizu za bistre živali
so čudno modrostno spraševali.
Pove naj, so rekli, kdor zna,
kaj je na koncu sveta?

Maša Kordiš, 4. razred

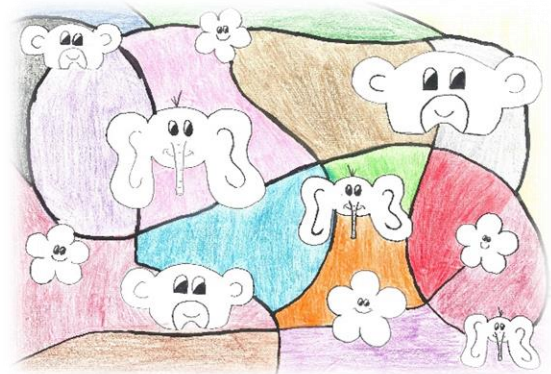
Na koncu sveta?
Je beseda zamikala najprej deda.
Na koncu sveta?
Niso vice, ampak brezplačne krvavice.

Na koncu sveta?
Ugiba ata: Ali je mogoče slastna solata?
Na koncu sveta?
Je gibanica doma.

Mami si beli glavo.
Na koncu sveta je to ta pravo.
Na koncu sveta
sta njena starša doma.

Na koncu sveta?
Govori Anamarija, mogoče je tam
sladkarija.
Pa tudi naša družina
ter vsa zgodovina in domovina.

Anamarija Volf, 4. razred, POŠ

Lana Mohar, 7. razred

RESEN ČLOVEK (nadaljevanje zgodbe)

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami živel resen človek. Prebival je v majhni koči sredi jase. Bil je tako resen, da niti sonca ni maral, dež pa je imel rad, a še vedno se ni nikoli smejal. Nekega dne pa je mimo hiške prilomastil medved. Resnega človeka pa je to res motilo, ker se je vse treslo. Vzel je puško in stopil ven. Ustrelil je, a medveda je zgrešil. Še parkrat je ustrelil, medved pa se je izmuznil vsem nabojem. Resnemu človeku je puška padla na tla. Medved jo je pograbil in nameril v resnega človeka. Medved mu je rekel, naj se nasmeje, ker če ne, ga bo ubil. Resen človek se je končno nasmejal. Medved je odložil puško in odšel v gozd. Resnemu človeku je smejanje postalo zelo všeč, zato ga zdaj kličejo Veseli človek.

Ana Lavrič, 3. razred, POŠ

BIL SEM NA MARSU

Neža Levstek, 7. razred

Nezemljani Miš, Maš in Šaš so me povabili na Mars. Nekaj časa sem živel na Marsu in opazil, da so tam prijazni in dobrosrčni. Niso imeli vojn kakor na Zemlji, niso mi težili, naj grem v šolo, niso mi nič naročali, ker sem vse naredil sam. Rad sem hodil v šolo, ker me niso kregali. Redno sem delal domače naloge. Redno sem se umival. Z nekaterimi sem bil prijatelj, z nekaterimi pa ne. Moji najboljši prijatelji so Miš, Maš in Šaš. Zelo smo se zabavali.

Ažbe Turk, 4. razred, POŠ

VEZALKINE SANJE (nadaljevanje zgodbe)

Vezalka je pristala v steklenem loncu in čakala, da jo bodo skuhali z drugimi špageti. Peter je dal kuhat špagete in šel gledat televizijo. Nato je prišla mama v kuhinjo in videla, da so se špageti prismojili. Vrgla jih je v smeti, razen enega, to je bila vezalka. Z njo je zavezala vrečo za smeti in jo vrgla na smetarski tovornjak. Ko so prišli na smetišče, so odvrgli vrečo in ostale smeti. Vezalko je vse bolelo, ker je bila zelo močno zavezana, zato se je skušala odvezati. In uspelo ji je. Nato je padla na smeti in zlezla je skozi luknjice starega čevlja. Na smetišče je prišel razcapan deček z enim razcapanim čevljem. Zagledal je čevlj, v katerem je bila vezalka. Vzel ga je, ga pomiril in bil mu je prav. Obul ga je in ga začel nositi vsak dan. Zdaj vezalka živi s tem dečkom in verjetno bosta doživela veliko dogodivščin.

Benjamin Vukalič, 4. razred, POŠ

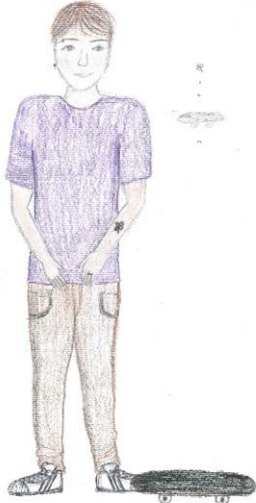
OŽIVELO ŠESTILO

Nekega dne so otroci v 5. razredu rabili šestila. En otrok, ki mu je bilo ime Vid, pa je kar od enkrat zakričal. Saj je kar naenkrat šestilo oživel. Maša, Nik in Žana so takoj pritekli pogledat, ali je to, kar je videl Vid, res. Videli so, da je šestilo res oživel. Vsem je zastal dih, kar niso mogli verjeti, da se je to res zgodilo. Potem pa je šestilo pobegnilo. Vsi so tekli za njim. Tako je bilo konec pouka in Vid je šel domov. Doma je mami povedal, da je v šoli šestilo oživel in pobegnilo. Mami mu najprej ni verjela. Potem pa je rekla, da gredo v trgovino kupit novo šestilo. Ko so prišli v trgovino, je šestil ravno zmanjkalo. Vid je šel domov. Ko je zjutraj prišel

v šolo, so se Maša, Nik, Vid in Žana zmenili, da gredo poiskat Vidovo šestilo in tako je minilo celih šest ur pouka. Pa so šli iskat šestilo. Iskali so ga in iskali, še celo plakate so obesili. No, končno so po treh urah našli šestilo.

Vid je bil zdaj, ko je dobil šestilo nazaj, tako vesel, da je kar objel prijatelje, ki so mu pomagali poiskati šestilo.

Maša Kordiš, 4. razred

Loti Debeljak, 7. razred

PRAVLJICA ZLATI ZMAJ

Nekoč je živel kraljevič s tremi sinovi. Imel je drevo z zlatimi hruškami. A vsako noč je manjkala ena hruška. Kralj je najstarejšega sina poslal na stražo. A ni ujel tatu. Potem je kralj poslal svojega drugega sina na stražo. A tudi on ni ujel tatu. Potem je kralj poslal svojega tretjega sina na stražo. Ta je vzel puško z graham. Ko se je stemnilo, je zagledal zlatega zmaja. Prvi sin ga je šel iskat, a so ga ukradli lopovi in ga prisili, da ropa z njimi. Potem je šel zmaja poiskat drugi sin. A so tudi njega ujeli roparji in ga prisili, da ropa z njimi. Potem je šel zmaja poiskat tretji sin. Hodil je in hodil in prišel do skalnate votline. In v njej je zagledal zlatega zmaja.

Vzel je zmaja in šel domov. Hodil je in hodil in prišel domov. Očetu je pokazal zmaja in tretji sin je postal novi kralj.

Vid Knavs, 4. razred

ČE BABICA NE ZNA PRIPOVEDOVATI PRAVLJIC

Vnučka: Babi, ali mi lahko poveš pravljico?

Babica: Seveda. Ko so otroci pospravili svoje copate, jih je muca odnesla.

Vnučka: Ne! Ko so otroci pozabili pospraviti svoje copate, jih je muca odnesla.

Babica: Aja, saj res. No, drugi dan so otroci našli svoje copate na postelji.

Vnučka: Ne, to ni res, otroci so jih iskali po celi hiški.

Babica: Pa res, ti imaš prav. No, otroci so se odločili, da se gredo igrat.

Vnučka: Babi, ti pa res vse zamešaš. Otroci so se odločili, da gredo iskat muco copatarico.

Babica: Otroci so hodili in prišli do hiške, na njej pa je pisalo Franc Levstik.

Vnučka: Kaj ti je, babi? Pisalo je Muca Copatarica.

Babica: Saj res, saj res, otroci so potrkali in vrata je odprla muca majcarica. Otroci so rekli, da iščejo nogavice.

Vnučka: Ne, odprla jim je muca Copatarica in iskali so copate.

Babica: No, muca jim je dala bonbone, samo Janezek ni imel svojih copat.

Vnučka: Joj, muca jim je dala copate. Bonbone mi pa lahko daš.

Babica: Okej, jih boš dobila. Ko je Janezek dobil svoje copate, so vsi veselo odšli domov.

Vnučka: No, tokrat se pa nisi zmotila.

Žana Košmerl, 4. razred

Eva Vesel, 1. razred

Gal Muhič, 1. razred

Lara Kordiš, 1. razred

Vnukinja: Babica, ali mi lahko poveš eno pravljico, da vidim, če jih sploh še znaš?

Babica: Znam, znam, Katero pa naj ti povem?

Vnukinja: Pa naj bo Pepelka.

Babica: Prav. Nekoč sta živeli dve sestri in njuna mama. Prišla pa je še ena punca. Ona jim je vse ukazovala.

Vnukinja: Ha, ha, to je pa ravno obratno.

Babica: No, kakorkoli. Potem je prišla vila in miši spremenila v Pepelnico, bučo v konje in škornje v kočijo.

Vnukinja: Ni res, sploh ji ni ime Pepelnica, ampak Pepelka.

Babica: O, saj res. Ko je šla v palačo, je plesala s kraljem. Sestri pa sta vedeli, da je to ona in mačeha tudi.

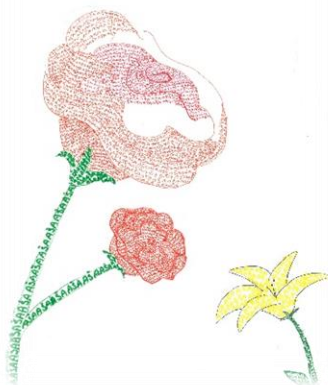
Vnukinja: To je pa res preveč, sploh niso vedele, da je ona.

Babica: Ura je bila enajst in Pepelka je morala iti domov, pa je izgubila telefon.

Vnukinja: Babica, ti pa res ne znaš več pripovedovati pravljič, ampak telefon mi vseeno lahko kupiš.

Babica: No, nehaj me moriti. Pojdi domov, jaz pa bom lepo naprej šivala.

Maša Kordiš, 4. razred

Loti Debeljak, 7. razred

Vnučka: Babica, mi lahko poveš pravljico?

Babica: Ja, ljubica, katero pa bi rada slišala?

Vnučka: Joj, babica, a ne veš, da imam rada Ostržka.

Babica: Ja, no prav. Pred davnimi časi je živel ribič, ki je rad ribaril.

Vnučka: Ne babica, živel je nek star človek, ki je bil mizar!

Babica: Že prav, že prav, no in ta čevljar je nekoč iz kovine izdelal Ostronožca.

Vnučka: Babica, on ni bil čevljar in ni iz kovine naredil Ostronožca. Ta človek je bil mizar in je iz lesa naredil lutko Ostržka. Čez noč pa je prišla neka vila in Ostržek je oživel.

Žana Komerl, 4. razred

Babica: No, saj si že vse povedala namesto mene. Ampak, nekaj ti moram povedati, da je Ostržek znal peci pico, a tega še nobeden ne ve, razen jaz seveda.

Vnučka: No, babica pridi greva peči pico!

Babica: Saj nimava vseh sestavin.

Vnučka: Jih grem pa kupit. Kje imaš denar?

Babica: V moji sobi je, ampak kupi samo sir, kvas in .. in salamo.

Vnučka: Bom, babica.

Babica: Adijo!

Vnučka: Adijo, babica!

Hana Cimprič, 4. razred

ČE ATI NE ZNA PRIPOVEDOVATI PRAVLJIC

Janezek: Ati, ali mi prebereš pravljico?

Ati: Seveda, katero pa?

Janezek: Pa naj bo Muca Copatarica.

Ati: V redu. Nekoč je v hiški živela krava.

Janezek: Ne muca.

Ati: Prav. Tej muciji je bilo ime muca Čevljarčica.

Janezek: Narobe, ime ji je bilo Copatarica.

Ati: Pa naj bo. Nekoč je otrokom vzela deko, ker je niso pokrivali in jih je zeblo.

Janezek: Ne! Vzela jim je copate, ker jih niso pospravljali.

Ati: Prav, otroci so iskali copate in odšli do muce copatarice, ki je imela čokolado.

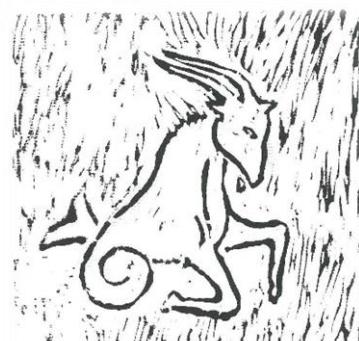
Janezek: Ati, ti vse narobe poveš, ampak čokolado bi pa vseeno.

Ati: Na, izvoli jo!

Lovro Levstik, 4. razred

Lucija Kordiš, 8. razred

Monika Košmrlj, 8. razred

LAŽI

ON: Kaj pa kaj delate pri vas?

ONA: Mogoče bomo klali koze.

ON: Mi smo jih že zdavnaj.

ONA: Komu ste pa meso dali?

ON: Bogati babnici.

ONA: To je dobro.

ON: Ne, ni. Volk je zavohal meso in jo požrl.

ONA: To je slabo.

ON: Ne, ni. Našli smo volka in ga ubili.

ONA: To je carsko.

ON: Ne, ni. Koze so nam ušle zaradi njega.

Ažbe Turk, 4. razred

ONA: To je kruto.
ON: Ne, ni. Koze so bile sitne.
ONA: Saj to je fajn.
ON: Ne, ni, ker so nas napadle.
ONA: Fant, to pa je šit.
ON: Ne, ni. Tako smo jih lahko prej ubili.
ONA: To je dobro.
ON: Ne, ni, ker so imele okus po tvoji riti.
ONA: To je laž.
ON: Pa te imam.
ONA: No, prav. Ti boš moj mož.
ON: Tebe nočem, ti koza stara.
ONA: Ne, pa nisem.
ON: Ja, pa si! Hihot!

Miha Križ, 3. razred

Sašo Levstek, Vida Cimprič, 6. razred

POGOVOR MED SINOM IN DEKLINO

ON: Kaj pa kaj delate pri vas?
ONA: Postavili bomo trampolin.
ON: Kaj? Šele zdaj? Pri nas je že pospravljen.
ONA: To je slabo! Sedaj bo lepo vreme.
ON: Sosedovi mulci so nam ga obmetali z blatom, pa smo ga pospravili!
ONA: To je grozno!
ON: Ne, ni! Ko smo skakali, se je blato odbilo na sosedovo hišo.
ONA: To je zelo dobro.
ON: Ne, ni! Po pomoti smo blato odbili na napačno hišo in so nam ga vrgli nazaj na trampolin.
ONA: To je grozno.
ON: Ne, ni! Blato smo dali v svinjak.
ONA: To je zelo dobro, prašiči imajo zelo radi blato.
ON: Že res, da imajo prašiči radi blato, ampak, ko so se otresli, je blato padlo na njivo.
ONA: To je slabo, blato zelo škoduje njivi.
ON: To ni res, na njivi je zraslo veliko lesk in lešnike smo prodali na tržnici.
ONA: To je zelo dobro, lešniki so dandanes zelo dragoceni.
ON: To pa sploh ni res. Tat nam je ukradel vse tiste, ki so tako veliki kot tvoja bradavica na nosu, in jih dal v škafe brez obročev in ušes, kakršni so tvoji.
ONA: Lažeš! Jaz nimam bradavice na nosu in tudi škafov brez ušes in obročev.
ON: Pa te imam, rekla si "lažeš!"
ONA: Že prav. Ti boš moj mož in nihče drug.
ON: Kaj? Ti baba stara! Da bi bil tvoj mož? To pa že ne! HIHOT!

Erika Debeljak in Ida Košmerl, 6. razred

POUSTVARJANJE PO LJUDSKI PESMI GUSARSKA**IZ GUSARSKEGA DNEVNIKA**

Ko sem se zbudila, me je bolel hrbet, ker sem spala na tleh. Pred zajtrkom sem morala obrusiti meče, ker mi je naročil gusar Krvoglav. Čez nekaj časa sem pojedla zajtrk. Za zajtrk je bilo: riba z ocvrtimi feferoni, vino iz morskih alg in sladica zobe od morskih psov. Ko smo vse to pojedli, sem šla na palubo in gledat ostale ladje. Videla sem, da se ena od ladij približuje, zato sem dala alarm za nevarnost, ... Kmalu za tem je ladja res napadla, vsi smo prijeli meče in se začeli mečevati. Zmagali smo. Kasneje je bila večerja, ki je trajala do tretje ure zjutraj. In tako je minil ta dan.

Zala Lavrič, Lucija Miklič, 5. razred

Ines Kuhar, 6. razred

Dobro jutro. Sem gusarka Piranja, edina punca na krovu. Takoj ko sem se zbudila sem zagledala ladjo, ki prihaja k nam. Vedela sem, da je naš opazovalec zaspal. Zbudila sem še ostale gusarje in jim povedala, da se nam približujejo sovražniki. Kapitan Ostriga nam je velel, da naj pripravimo orožje, ker se bomo borili. Imeli smo dva topa, vsak svoj meč in oster nož. S sosednjega topa je priletela prva krogla in zadela kapitana. Ko so bili nasprotniki dovolj blizu, so skočili na našo ladjo in dokončno ubili kapitana, ki je nemočen ležal na tleh. Iz žepov smo potegnili vsak svoj meč in se začeli bojevati. Mi smo izgubili samo kapitana, oni pa kar tri gusarje. Takrat so ugotovili, da smo močnejši, zato so se hitro izmuznili. Ker so

vsi gusarji videli, da sem blestela, so me izbrali za novo kapitanke. Na začetku sem bila presenečena, saj tega nisem pričakovala. Mrtvega kapitana smo žalostno vrgli v morje in odpluli novim dogodivščinam naproti.

Ta dan mi bo za za vedno ostal v spominu, saj smo pokopali kapitana, sama pa sem prevzela njegovo vlogo.

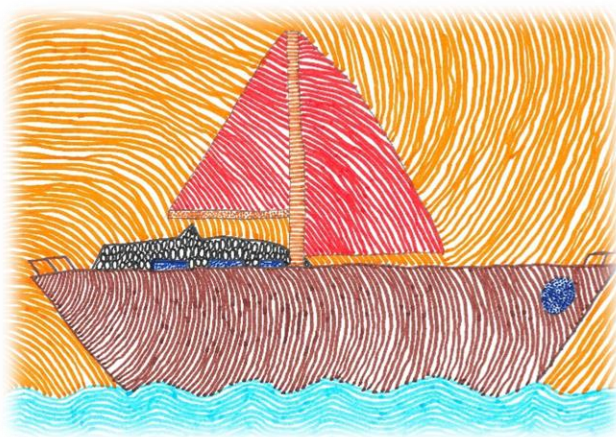
Gaja Starc in Lina Poje, 5. razred

Živjo. Jaz sem gusarka Ostrozoba Mija. Zbudila sem se na trdnih tleh. Bila sem na ladji. Ravno smo se odpravljali proti novemu otoku. Začelo je pihati, valovi so se metali čez palubo, kapitan pa je vztrajal, naj poprimemo za vesla. Valovi so bili tako močni, da jih nismo mogli več nadzorovati, zato smo stekli v kabino. Vse se je majalo, ampak kmalu je bilo vsega konec. Šli smo na palubo in zagledali otok. Hitro smo šli veslat in prišli na otok. Malo so se sprehodili, kapitan pa je pazil ladjo. Videli smo malo, rjavo opico. Dali smo ji ime KIKI. Opica je bila pri meni, drugi gusarji pa so šli krast hrano. Z opico sva postali pravi prijateljici. Ko so gusarji prišli nazaj, smo šli na ladjo in odpluli na nov zanimiv otok.

Vanesa Balantič, Klara Križ, 5. razred

Živijo. Sem gusarka Taja. Zbudila sem se ob petih zjutraj. Zbudil me je krik iz otoka Karibi. Vsi na palubi smo odhiteli pogledat, kaj se dogaja. Ko smo pluli proti otoku, je čez ladjo skočila orka. Vsi smo se zelo prestrašili, bili pa smo tudi mokri. Tam smo videli kačo, ki je hotela ujeti papigo. Ker smo jo rešili, je ostala pri nas. Ko smo odšli, je pred ladjo plavalo sedem delfinov, ki so podirali kozolce. Potem so odplavali stran, ker so zagledali drugo ladjo. Nato smo jo zagledali tudi mi. Pripravili smo meče in nože. Ladja se je približala, vzeli smo vsak svoje orožje in že sta nas napadla. Predala sta se, ker sta bila le dva. Postali smo prijatelji, ker pa sta imela onadva boljšo in večjo ladjo, smo se odločili, da gremo na njuno ladjo. Tako sem se borila proti ostalim gusarjem.

Nik Cimprič, 4. razred

Patricija Košmrly, Larisa Anžur, 5. razred

Hana Cimprič, 4. razred

Zbudila sem se na palubi, ki je bila zelo mrzla. Ime mi je Kristina in sem gusarka. Moj dan se je začel s čiščenjem palube. Ko sem končala, sem morala narediti zajtrk. Jedli smo kisl zelje. Ko smo pojedli, sem zagledala ladjo, ki je plula proti nam. Preden so začeli napadati, smo pripravili topovske krogle. Ta napad se nam je posrečil, ker smo vse pobili. Pluli smo dalje in se zaleteli v otok. Stopili smo na kopno. Malo smo hodili in srečali še ene gusarje. Napadli smo jih, a tokrat smo izgubili. Trije so bili poškodovani. Pustili smo jih na otoku, mi pa smo odpluli dalje. Čez nekaj časa nas je pogoltnil vrtimec in vsi so umrli, samo jaz sem preživela.

Nastja Bambič in Klara Mišič, 5. razred

Ime mi je Alfred enooki. Zjutraj mi je kapitan zagrozil, da moram iti čistiti ladjo, drugače pojdem na desko. Medtem ko smo čistili ladjo, smo opazili kopno, takoj smo šli proti njemu. Na otoku je bilo veliko pasti do skrinje z zakladom in hrane. Ko smo mi bili na otoku in iskali zaklad in hrano, je bil kapitan na ladji in nas čakal, da pridemo. Ko smo na otoku našli zaklad in hrano, smo našli tudi papigo in vse odnesli na ladjo. Popoldne nas je hotela napasti oklepnača. Takoj smo jo šli napast. Vse smo pobili, razen kapitana, ki smo ga odpeljali na ladjo. Preden je njihova ladja potonila, smo jim vzeli še ves zaklad. Zvečer smo se še igrali tarok. Zelo smo bili utrujeni in smo šli vsi spat. Za nami je bil zelo razburljiv dan.

Nik Bartol, Patrik Kordiš, 5. razred

KRUH ZA DOBRE OCENE

Sestavine:

- voda 1 kilometer,
- mavrični prah 10 centimetrov,
- 2 zvezdna utrinka,
- 15 ocen tistih, ki jih želite v prihodnosti,
- sladkor 20 decilitrov.

Vse to zmešamo in spečemo na 250 °C. Ko je spečeno, bo smrdel po gnili ribi, a vseeno morate pojesti 3 kose tega kruha in vsakič, ko boste vprašani, ali boste pisali test, boste dobili tisto oceno, ki ste si jo zaželeli, brez da bi se učili.

Vanesa Balantič, 5. razred

KRUH ZA LETENJE

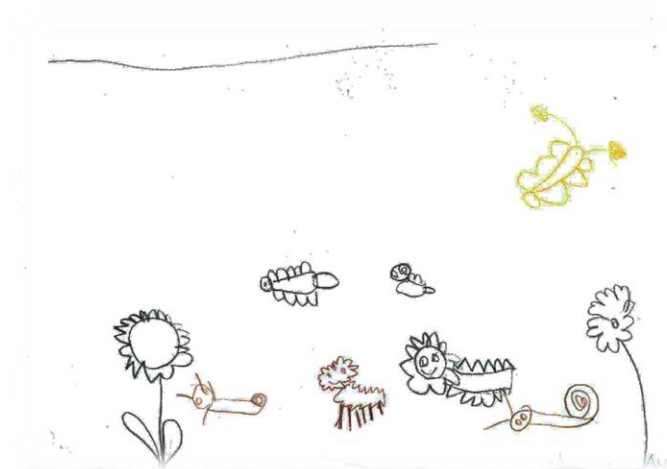
Sestavine:

- 7 kril lastovka,
- 2 polža,
- 3 letala,
- 1 gnilo jajce.

Postopek:

Krilo lastovke in letala vržemo v pralni stroj. Polža omijemo v vročem olju, gnilo jajce spečemo v pečici. Nato vse pečemo v pečici 10 let. Poješ lahko le en kos. Slaba stran tega pa je, da če poješ ta kruh, za zmeraj letiš in ne moreš pristati.

Klara Mišič, Sara Kordiš, 5. razred

Ana Bartol, vrtec

KAKO JE KAMNIK DOBIL SVOJE IME

Nekoč pred davnimi časi je na gori v skalnati votlini živel velikan. Nekega jutra, ko je vstal je bil zelo lačen. Zato je odšel ven iz votline in pojedel tri krave, dva konja in štiri koze, ki so se pasle na pašniku ob gori.

Drugi dan je bil potres in velikanu je zasulo votlino. Velikan je bil vso noč v svoji votlini zasut. Zjutraj so mimo letele vile in zaslišale rjovenje. Vprašale so, če je tam notri vse v redu. Velikan je rekel, da ni. Vile so mu pomagale in kamne odkotalile. Kamni so se kotalili in kotalili po hribu navzdol proti vasi. In ljudje se še sedaj bojijo te gore, da se ne bodo kamni znova prikotalili.

In tako je Kamnik dobil svoje ime.

Lina Poje, Nastja Bambič, Patricija Košmrl, Maks Levstek, 5. razred

KAKO JE AJDOVŠČINA DOBILA IME

Nekoč pred davnimi časi je živel prijazni mlinar, ki je mlel žito. K njemu je vsak dan prišla majhna punčka Ajda in mu prinesla žito. Za nagrado je dobila svež kruh. Nekega dne ji je zmanjkalo žita. Zvečer je prišla vila in videla punčko Ajdo, ki je jokala, ker ji je zmanjkalo žita. Vila ji je rekla, da ji lahko izpolni tri želje. Izpolnila ji je željo, da v vasi nebi zmanjkalo ajde. Želja se ji je izpolnila. Drugi dan je mlinarju prinesla veliko vrečo ajde. Druga želja je bila, da bi bil mlinar bogat. In res je bilo tako. Tretja želja je bila, da se vas poimenuje Ajdovščina. In res je bilo tako. Tako je nastalo mesto Ajdovščina.

Larisa Anžur, Klara Križ, Nik Bartol, 5. razred

KAKO JE ŽUŽEMBERK DOBIL SVOJE IME

Nekoč je bila vas, ki ni imela svojega imena. Tam je živel žužek Matjaž. Nekega dne se je zaljubil v žužkico Marijo. Postala sta par in se poročila. Na poroki je bilo zelo veselo, plesali so in se veselili. Nato pa je prišel zmaj in pojedel ženina in nevesto. V zmajevem trebuhu sta si uredila stanovanje. Tam sta imela otroke. Imeli so zelo lepo življenje. Kar naenkrat pa je tam zmanjkalo prostora. Zmaja je v trebuhu že tako tiščalo, da je vse izbruhal. Žužki so si uredili nov dam in srečno živeli do konca svojih dni.

Tam kjer so žužki pristali, ko jih je zmaj izbruhal je nastalo mesto Žužemberk.

Gaja Starc, Urška Lavrič, Patrik Kordiš, Vanesa Balantič, 5. razred

ZNAŠLA SEM SE MED RIMLJANI

Danes sem gledala film in ker nisem poslušala bratca, mi je v glavo vrgel jabolko. Omedlela sem in v tistem trenutku sem se znašla v nekem čudnem kraju. Zagledala sem vojsko legionarjev, prestrašila sem se in splezala na drevo. Na eni strani sem videla, kako neki ljudje gradijo ceste, na drugi pa velike, lepe mostove. Takšnih v življenju še nisem videla. Takrat se je drevo zatreslo in padla sem na tla. Pred sabo sem zagledala moškega, ki je v eni roki nosil ščit, na glavi pa je imel čelado. Pomagal mi je vstati. Vprašala sem ga, kje sem, kam me pelje in kdo je on. Odgovoril je, da sem v Celei, da me pelje v mesto, imena pa mi ni hotel povedati. Na njegovih obleki sem videla črko R. Mogoče mu je ime Romeo ali pa Rikardo. Klicala sem ga samo R. Ko sva prišla v mesto, sem videla gledališče, tržnico in veliko stavbo, podobno stadionu. V njem sem videla dva legionarja, ki se bojujeta. Vsi so navijali. Bojevala sta se tako dolgo, dokler ni eden umrl. Tisti legionar R me je povlekel na tržnico. Vsi so bili oblečeni zelo čudno. Mislila sem, da je kakšna maškarada. Na tržnici so bile cene napisane z drugimi številkami. Takrat sem se zavedala, da sem v STAREM VEKU. Poslal me je k neki gospe, tam pa bi prodajala jabolka. Tiho sem bila in ko sem šla na polico iskat košaro jabolk, so mi padla na glavo. Omedlela sem. Zbudila sem se doma, pred mano pa je bil bratec. Opravičil se mi je, jaz njemu in mu obljubila, da ne bom povedala mamici. Tistega kraja pa nikoli ne bom pozabila.

Vanesa Balantič, Zala Lavrič, Patricija Košmrlj, Larisa Anžur, 5. razred

ZNAŠLA SEM SE V KAMENI DOBI

V šoli smo se pogovarjali o prazgodovini. Med naslednjo uro sem zaspala in imela čudne sanje. Znašla sem se v kameni dobi, med praljudmi. Ravno so lovili ogromnega mamuta. Obmetovali so ga s kamni in bodli s sulicami. Mamut je čez nekaj časa padel na tla in jaz sem kar poskočila. Ko so me zagledali, so me najprej čudno gledali, potem pa so me povabili na kosilo. Za kosilo so imeli surovo mamutovo meso. Ni mi bilo preveč všeč. Pokazala sem jim, kako ga speči, saj so že poznali ogenj. Vsi so bili zelo navdušeni in očarani nad okusom. Ko so pojedli, smo od mamuta s kamnom odrezali še večji kos mesa, ga razrezali na manjše kose in jih spekli. Potem je v realnosti zazvonil šolski zvonec in me prebudil.

Takrat je bilo majhnih čudovitih in tudi malo zabavnih sanj konec.

Klara Križ, Lina Poje, Gaja Starc, Urška Lavrič, 5. razred

NAŠE IZVIRNE BASNI**LISICA IN PETELIN**

Nauk: Ne verjemi tistim, ki se ti prilizujejo.

Lačna lisica sliši proti jutru petelina na visokem drevesu. Rada bi ga požrla, a drevo je previsoko. Lisica mu reče: »Kako si lep, kaj pa počneš tako zgodaj?« »Pojem in naznanjam dan, da se bo moj gospodar pravočasno zbudil.« »Kaj, dan naznanjaš?« se čudi lisica. »Saj je še noč!« »Mi petelini vemo, kdaj se začne dan.« Petelin poje naprej in lisica pleše pod drevesom. Petelin jo vpraša: »Zakaj pa plešeš, lisica?« »Ker ti krasno poješ in imaš zelo lepo perje, med vsemi ptiči si ti najlepši!« Petelin pravi: »Hvala ti, lisica, pri meni boš zmerom dobrodošla.« »Pridi k meni, petelin, dol z drevesa, da te bolje slišim in da bolje vidim tvoje perje!« Petelin res pride dol z drevesa. Lisica mu reče: »Moral bi vedeti, da te ne želim poslušati, ampak te želim požreti!« Lisica mu odgrizne glavo in celega pogoltne.

Lana Mohar, 7. razred

LISICA IN ZAJEC

Nekoč je živela lisica. Nekega dne jo je prijela lakota in zahotelo se ji je zajca. Zagledala je zajčka pri zelenjavi in si izmislila zvijačo. Prišla je in rekla: »Ti, zajec, kaj mi kradeš te velike glave. Meni pripadajo, ne tebi.« »Ampak, saj to ni tvoja zemlja, od nikogar ni, ker rastejo v naravi,« je odgovoril zajec. Lisica mu odvrne: »Da ne kradeš, lani si mi ukradel zalogo korenja in sem stradala!« »Tokrat me še ni bilo.« »Potem pa so bili tvoji starši ali nekdo iz vaše družine,« je zarjavela lisica. Zajček pa: »Kaj sem sploh zagrešil?« »Mojo lakoto si vzbudil, kaj pa,« pravi lisica in zajčka požre.

Nauk je: Pred močnimi je šibkejši zmerom kriv.

Anže Brinšek, 7. razred

ŠTORKLJA IN ŽABA

Ob mlaki je skakala žaba. Bilo ji je vroče, zato je skočila v mlako in se ohladila. Nato pa je prišla k mlaki štorclja. Bila je lačna in takoj ko je zagledala žabo, ki se hladi v mlaki, si je rekla, da si mora izmisliti nekaj takega, da bi vsaj izgledalo, da ravna po postavi.

Lana Mohar, 7. razred

Rekla je žabi: »Hej, pobalinka, kaj mažeš mojo mlakico s svojo umazanijo in strašiš ribe, ki živijo v mlaki. Ti nesramnica, umazanka, za to boš plačala, da veš.«

»Dajte no, gospa štorclja, pretiravate. Navsezadnje, umazana že nisem, vsak dan se umijem v potočku blizu mlakice in ribe se ne bojijo mene, vas se!«

Potem je šla žaba iz vode, štoklja pa je bila z nogami v vodi. Vse ribe so se takrat zbale štoklje in se skrile. Potem je žaba rekla: »Vidite, gospa štoklja, vas se bojijo, ne mene.« Nato je rekla štoklja: »No, no, nikar se več ne trudi!« Tako je štoklja rekla in pojedla žabo.

Nauk: *Pred močnejšim je šibkejši zmeraj kriv.*

Loti Debeljak, 7. razred

KOKOŠ IN LISICA

Zvita lisica, ki si je želela potešiti lakoto, je zlezla v kokošnjak, da bi našla primeren obrok, ki jo bo nasitil. Na leseni gredi blizu strehe je bila prelepa debela in lepo rejena kokoš. Lisica je videla, da je ne more doseči, in se je odločila, da jo bo preslepila. Z dobrim glasom je zaklicala kokoški: »Ljuba kokoš, lepotička! Povedali so mi, da si bolna, in sem te prišla obiskat. Pridi dol, da ti zmerim vročino in vidim, ali boš kmalu ozdravela.« »Zelo ste prijazni, gospa lisica,« je dejala kokoš, »res se ne počutim najbolje, vendar sem prepričana, da bi raje na smrt zbolela, kot pa da sem v vaših krempljih. Zato pa me pustite pri miru in izginite od tu.« Zvita lisica je šla praznih rok lačna domov. Kokoš ni bila neumna, saj je vedela, da nikoli ne zaupaj tistemu, ki te preveč hvali.

Anja Mohar, 7. razred

Lana Levstek, vrtec

Teo Žagar, vrtec

ČUSTVA

Čustvo je nekaj, kar čutiš,
čustvo je nekaj, kar verjameš.
Če se slabo počutiš,
čuti in vse bo v redu.

Ko nekoga spoznaš in ti je všeč,
te preplavijo čustva veselja in sreče,
zdi se ti ljubeč in poln veselja.

Neža Levstik, Tjaša Mišič, 7. razred

Tjaša Mišič, 7. razred

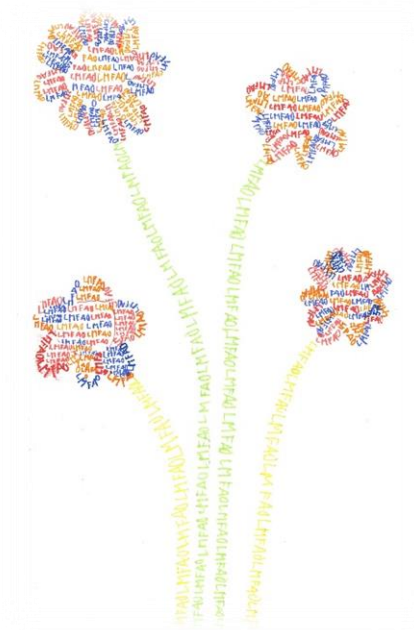
PRIJATELJ

Prijateljstvo je zlata nitka,
strgaš jo, zvežeš jo, a enaka
več nikoli ne bo.
Prijatelj je kot 4-peresna
deteljica, težko jo najdeš,
vendar prinaša srečo.

Do prijatelja moramo biti prijazni,
zaupljivi, pomagati moramo si lepo,
zmagati vsako igrico
z veseljem in radostjo.

Tej osebi je včasih enostavno reči hvala,
ko si v stiski, je preprosto reči:
danes vse, kar potrebujem,
je en sladek objem.

Anja Mohar, Nika Košmerl, 7. razred

Anže Brinšek, 7. razred

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je kot veter,
ki te v vročih poletnih dneh
prijetno hladi.

Je kot darilo,
ki te na rojstnem dnevu razveseli.

Je kot roža, ki prijetno diši.
Saj sem tvoj prijatelj
in moj si ti.

Klara Lavrič, Aleksandra Kitanovska, 7. razred

SONCE

Če bi sonce ves svet hkrati obsijalo
in sončne žarke v vsa srca poslalo ...

Če bi sonce grelo čustva vsem ljudem
in izpilo solze vsem očem ...

Če bi sonce znalo reči »zdravo«,
in ujeti srečo pravo ...

A življenje s sončno radostjo sneži
in z majhnimi koraki srečo deli.

Lana Mohar, Alina Šega, 7. razred

Vid Knavs, 4. razred

POLETJE

Poleti sonce zgodaj vstaja,
zvečer pa pozno zahaja.

Takrat vsi gremo na morje
in občudujemo njegovo obzorje.

Otroci školjk se veselijo,
a jih nikdar ne dobijo,
ker se meduz bojijo.

Vsi ližemo sladoledne lučke
in iskrijo se nam »učke«.

Poleti šole ni,
zato se vsak otrok veseli!

Loti Debeljak, Nadja Košmrlj, 7. razred

Danijel Malnar, 4. razred

SLADOLED

Sladoled, tako si sladek
kot moj najboljši poet.
Ko te kupim, se zastrupim,
ko te vidim, se stopim
in se zasmejim.

Sočen si kot sonce,
ko pomežiknem, te ni več
in v ustih se mi že stopiš.

Izak Levstik, Jan Debeljak, Kevin Knavs, 7. razred

Zoja Turk, vrtec

DEVETOŠOLSKI STIHI

Čas je,
čas je, da si povemo,
če si sploh lahko kaj povemo,
in da si damo,
če si sploh kaj damo,
čas je
in kmalu bomo ostali
tudi brez njega.

Jan Modec, 9. razred

Ti si kakor cvet, ki krasi rožnati svet.
Si kot metulj, ki leta od cveta do cveta,
in zmeraj si in boš moja marjetka.

Spomladi cvetiš, ko ptiček pesmico zapoje.
Jeseni zaspiš, ko mraz prihiti.

Ana Mohar, 9. razred

Ti
si kot
zvezda
na nebu.
Vodiš me, ko težko mi je,
poti s teboj so vedno jasne,
tako jasne, tako krasne.
Daješ mi upanje,
pomeniš mi vse,
zato hvala, hvala ti
za vse.

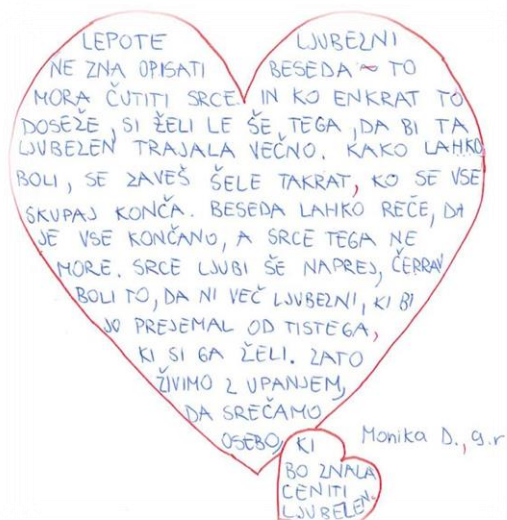
Sara Šega, 9. razred

Oj, sonce,
moje sonce, ki greješ
nas že vsa ta leta in
siješ v naša srca razgreta.
Ni važno, če si majhno,
veliko ali drobceno,
vedno te rad imam
fantič razigran.

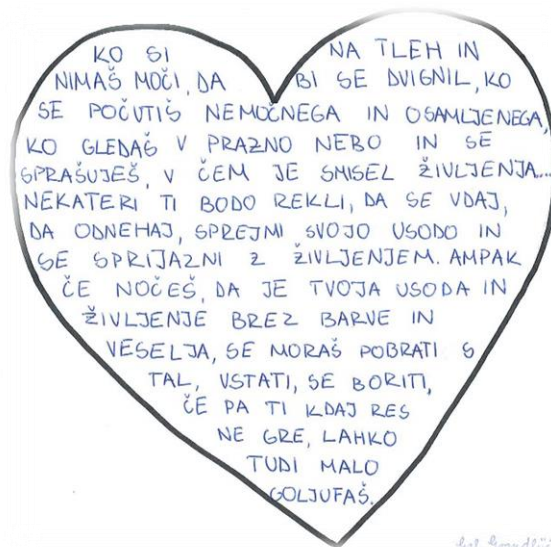
Žan Ruparčič, 9. razred

O ti puščica, ki po razredu,
šolski avli in hodniku letiš.
V tebi vedno vse polomljeno je,
nikoli na mojo mizo ne priletiš,
ampak se vedno med učenci izgubiš.

Gasper Bartol, 9. razred

Monika Debeljak, 9. razred

Gal Grandljič, 9. razred

Oj, puščica! Ti, ki rada okoli letiš.
Največkrat po šolski avli in v razredu.
Ob vsakem padcu
rada svojo vsebino razmnožiš.
Včasih pa, ko pot zanese te malo dlje,
odnese tudi skozi okno te.
Zatem pa meni nič, tebi nič

vsebino s šoli nekoristnimi stvarmi
razmnožiš.

Borut Levstek, 9. razred

Pozimi, spomladi počivale ste,
grabljice moje, oh, zdaj pa več ne.
Kosa že poje hajd hajd na goro,
hajd na zeleno goro.

Nejc Levstek, 9. razred

Nika Košmrlj, 7. razred

Eva, ti ljubezen mojega si življenja,
Ljubim te kot polž solato,
zdaj fanta iz Ribnice imaš,
jaz pa župnik bom postal.

Žiga Lavrič, 9. razred

Žoga je kot svet.
Ko breneš jo,
se zavrti kot nebo.
A ko nanjo stopiš,
padeš in vse te zelo boli.

Maks Debeljak, 9. razred

Na zidu pri
omari se rahlo mi smehlja,
na njej sta kazalca,
ki čas mi kažeta.
Hitita mi hitro in štejeta čas,

ko morala se bom odpraviti spat.
Spet zjutraj me ura zbudila bo,
ko še prav trdno spala bom.
Oh, in to se vedno ponavljalo bo!

Katarina Troha, 9. razred

Oj, kokakola,
ti sladka si pijača!
Ko te popijem,
ti daš mi energije,
da delam oslarije.
Seveda pa tvoje energije
ne porabim samo za tralala,
ampak tudi za znanje,
ki kasneje uporabil naj bi ga.

Debeljak Lovro, 9. razred

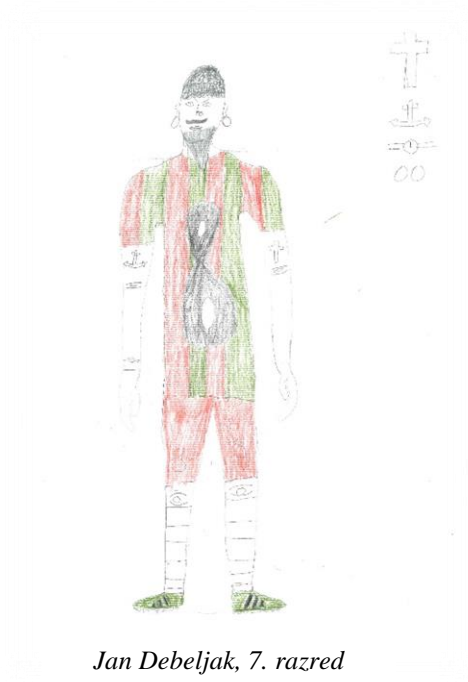
Ko obleče športne hlače,
Miha dribla, brca, skače,
zdaj po levi, zdaj po desni,
zdaj v napadu, zdaj v obrambi
teče in drvi po travi
kakor fusbalerček pravi.
Ko pa Miha gol zabije,
publika kriči in vpije.

Karin Anžur (skupaj z bratrancem), 9. razred

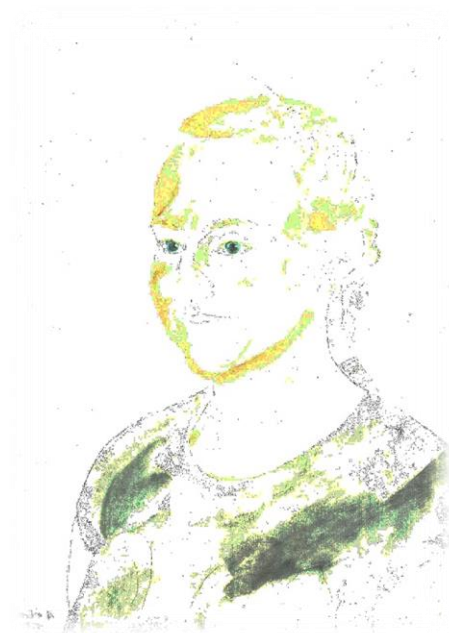
Lovro Levstik, 4. razred

Na igrišču sva se dobila,
nato pa za žogo se podila.
Ko žogo v gol brnila sva,
zmaga najina je bila.

Jan Debeljak, 7. razred

Na seniku sva sedela
in si sladke pesmi pela.
Ti si moje vse, saj veš,
da brez tebe mi ne gre,
saj močno jaz ljubim te.

Monika Debeljak, 9. razred

Bil si mi vse,
sedaj že konec je.
Brez tebe več mi ne gre
in hočem, da vrneš se.
Ko vidim te,
tudi pogledaš me ne,
kar zelo razočara me.

*****

Nočno nebo in zvezde
se bleščijo.
Povsod, kjer zvezde so,
naj pravica, mir in
svoboda bo.

*****

Knjige berimo in
se med branjem veselimo,
saj ob njej se tudi
veliko naučimo.

Maša Rojec, 9. razred

Karin Anžur, 9. razred

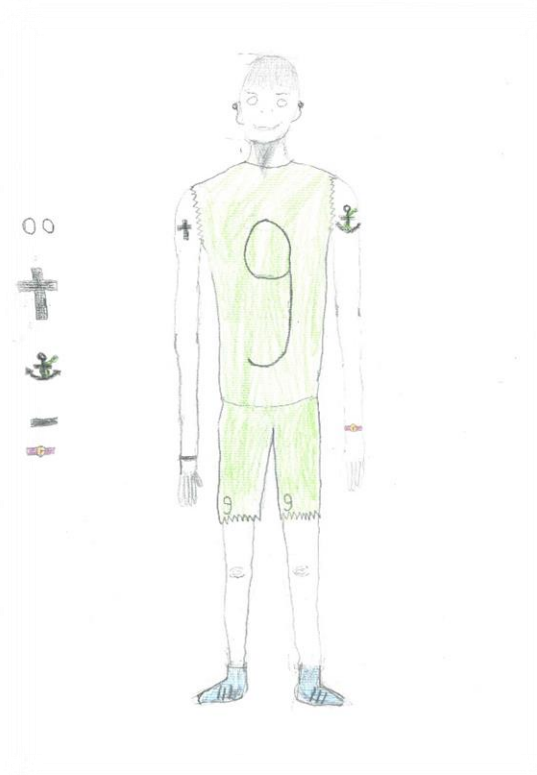

Katarina Troha, 9. razred

PREŠEREN BURI DOMIŠLJIJO**URŠKA IZ POVODNEGA KRALJESTVA TELEFONIRA DOMOV**

Ko sta Urška in povodni mož plesala, je povodni mož odpeljal Urško v Ljubljano.

V derečem vrtincu se je Urški zavrtelo v glavi in padla je in se onesvestila. Medtem pa jo je povodni mož pripeljal do svojega povodnega doma. Položil jo je na posteljo. Ta je bila iz alg in druge trave. Ko se je Urška zbudila, je bila zmedena in začudena, saj ni vedela, kje je, niti kaj se je zgodilo. Hotela je vprašati povodnega moža, a ga ni bilo nikjer. Nekaj časa je premišljevala, kaj se ji je vendar zgodilo. Svitalo se ji je, da je bila na nekem plesu v Ljubljani na Starem trgu. Tam pa jo je za roko zaprosil nek lep mladenič. Skupaj sta urno plesala, dokler nista prišla do reke Ljubljanice, kjer sta se na bregu trikrat zavrtela in potonila v reko. Čeprav se potem ni več spominjala, ji je bilo že vse jasno. Ta »lepi mladenič« jo je ugrabil. Bila je prestrašena.

Izak Levstek, 7. razred

Odločila se je, da čim prej pokliče domov. Še enkrat je previdno pogledala, če je kje povodni mož, vendar ga ni bilo na spregled. Previdno je vzela v roke telefon in poizkušala poklicati domov. Ko je že skoraj obupala, se ji je na telefon oglasil očka. Bil je zelo žalosten, saj so mu znanci rekli, da je njegova predraga Urška izginila v Ljubljano. Urška mu je povedala, da je na dnu Ljubljanice v povodni hiši. Skupaj sta se domislila dobrega načrta, ki se je glasil takole. Očka in njegovi zvesti in neboječi prijatelji se bodo s podmornico potopili v reko in našli predrago Urško. To so storili že naslednji dan. Našli so Urško, vendar jih je tam čakalo neprijetno presenečenje. Povodni mož jih je zalotil ravno takrat, ko so stopili skozi vrata velike hiše. Povodni mož se je ustrašil in hotel zbežati, vendar se je spotaknil ob enega od Urškinih zaveznikov, pri tem pa ga je zabodel z vilami. In potem so brž pridrveli se črni oblaki, zasliši na nebu se strašno grmenje, zasliši vetrov se sovražno vršenje, zasliši potokov derečih šumenje, pričujočim pokonci so vstali lasje, oh, povodni mož, zdaj tebi gorje.

Povodni mož ne bo več škodoval Urški ali komu drugemu. Odnegli so ga mogočni vrtinci bog ve kam.

Saša Turk, 8. razred

PREVZETNI URŠKA IN ROZAMUNDA SE SREČATA NA PLESU

France Prešeren je na ples povabil svoje književne junake. Ko jih je razvrščal po mizah, je slučajno za isto mizo posadil prevzetni dekleti Urško in Rozamundo, kar pa ni bila dobra zamisel. Pogovor med njima je najprej lepo stekel, potem pa sta se kaj kmalu začeli prepirati.

Urška: Rozamunda, ali vidiš pri tisti manjši, a čedni mizici prečudovitega fanta v črnem fraku?

Rozamunda: Seveda, saj sem ga jaz prva videla in ga celo pozdravila, on pa se mi je nasmehnil.

Urška: Ni res. Jaz sem ga prva videla in takoj me je prosil za ples.

Rozamunda: Nakladaš. Samo, da bi ga prepustila tebi, ti bledoličnica.

Urška: Ti pa si zelo nerodna in s takim vedenjem te ne bo nihče maral.

Rozamunda: Poglej me in boš videla, koga kdo ne bo maral.

Rozamunda je vstala od mize, se še malo uredila in počasi približevala gospodiču pri mizici. Ravno v tistem trenutku pa je do mladeniča priskočila zala deklica in ga prosila za ples. Rozamundi se je sesul svet pred očmi. Prav tako prevzetni Urški. Obe sta ostali brez izbranega soplesalca in celo poldne in noč sta strmeli v nebo ali pa se prepirali o fantih.

Saša Turk, 8. razred

URŠKA IN ROZAMUNDA SE SREČATA NA PLESU

Že v mraku se je v stari Ljubljani začel ples, na katerem je bilo videti veliko Prešernovih pesniških muz, a najbolj sta izstopali Rozamunda in Urška. Je pa bilo zanimivo gledati dve lepotici na plesu za isto mizo. Mladi fantje so vse več prihajali k njima z vabilom za ples. Zdaj pa se je pokazala razlika med njima. Rozamunda je šla z vsakim plesat, ki ji je bil všeč, Urška je pa vsakega odvrnila. A ko je videla, da jo večina zapušča in odhaja k Rozamundi, je prvega, ki je šel mimo nje, povabila na ples. Po plesu sta šli obe naenkrat za mizo in prvič načeli pogovor.

Rozamunda: Živjo, dragica, kako dober ples.

Urška: Ja, zelo dober (si briše pot in sopiha).

Rozamunda (važno): Vidim, da ti je vroče. Meni ni pa nič, pa sem trikrat dlje plesala kot ti.

Urška (nejevoljno): Pa kaj, jaz sem pa enkrat, pa sem lepše, hitrejše in elegantnejše kot ti!

Rozamunda (važno): Kaj hočeš reči, da si elegantnejše plesala in hitrejše, če sem te pa videla, da komaj loviš soplesalca.

Urška (domišljavo): Tudi prav, sem pa vsaj lepša kot ti.

Rozamunda (ponižujoče): Hočeš reči, da sem jaz (poudarjeno) lepša kot ti, povzpeticna ljubljanska!

Urška (jezno): Kakšna nesramnost, Turjakinja ničvredna, ki bo dobila dvakrat manj zemlje kot jaz.

Rozamunda: Kdo je pa zdaj nesramen? Tudi prav, jaz vsaj živim na gradu v naravi, ti pa tu v tem hrupu in skoraj podrti bajtici.

Urška: Naj te vrat pocitra, kaj takega mi pa še živ satan ni rekel. (Prime perutničko in ji jo vrže na obleko, da se vsa uniči zaradi olja.)

Rozamunda (zakriči): Aaaa, a si normalna?! (ji zlije vino na krilo)

Urška: Uuuhh, za to boš še plačala.

Tako sta se obmetavali s hrano in pijačo, da sta na koncu izgledali kot razjarjena klovna. Vsi so se začeli posmehovati in zaradi tega sta zbežali vsaka na svojo stran, še prej pa sta si v en glas zaklicali.

Obe: Ti si vsega kriva!

To se je še dolgo govorilo, kako sta se lepotici spremenili v klovna.

Ajda Lavrič, 8. razred

PREVZETNICI NA PREŠERNOVEM PLESU

Nekega dne je France Prešeren priredil ples. Povabil je vse svoje književne osebe, ki jih je omenil v pesmih. Sedeli so za mizami in pili vino. Za isto mizo sta se znašli prevzetni Urška in Rozamunda.

Ko sta zagledali druga drugo, sta si brž skočili v lase in se začeli prepirati. Vsi so se ozrli in si začudeno ogledovali. Urška je zavpila: »Saj to ne more biti res, kar vidim. Kako to, da nisem še slišala zate?« In nato še Rozamunda: »In jaz o tebi! Saj to je naravnost obupno!« »In poglej ta lica, saj so skoraj lepša od mojih, in te lase!« je nadaljevala Urška, ki je že skoraj planila v jok. »Jaz pa sem že mislila, da obstajam samo jaz, ki žarim s to lepoto!« pove Rozamunda. In po nekaj minutah prepira dekleti utihneta in molk traja tudi do konca plesa, kjer igrajo samo še inštrumenti. Prešeren pa pove, da ljubosumnost nikamor ne pripelje in naj se s tem sprijaznita. Saj nista na svetu samo oni dve.

Nik Cimprič, 4. razred

Monika Košmrlj, 8. razred

SPOMIN NA STOLETNICO SMRTI IVANA CANKARJA

Ivan Cankar piše z Dunaja, kjer živi in dela, svoji bolni materi na Vrhniko ...

Dunaj, marec 1900

PRELJUBA MATI!

Ko sem prejel grozno novico, da si bolna, me je po telesu spreletel srh. Ob misli, da sami ležite doma, me je zbolelo srce. Vem, da sem Vam storil veliko krivic, ki se mi še vedno pogosto prikradejo v misli. Naj Vam povem, da mi je močno žal, in upam, da mi boste lahko odpustili.

Šele zdaj, v odrasli dobi, sem spoznal, kako trdo ste delali za nas, otroke. O, šele sedaj razumem Vašo bolečino in solze. A, zakaj? Zakaj ste sami nosili ta križ? Ko bi vedel, bi Vam ponudil dlan. Jaz pa sem bil sebičen. Nisem si hotel priznati Vaše bolečine, zatiskal sem si oči pred kruto, neusmiljeno resnico.

Kot otrok nisem razumel Vašega truda. Vi ste cel dan garali, da bi le lahko prinesli kos kruha za lačne otroke. Mi otroci tega nismo cenili. Z gotovostjo smo trdili, da se nalašč obirate in pogovarjate s sosedi. Oh, grenke solze mi polzijo po licih, kakšno krivico smo Vam delali, mati! Celo življenje ste preživeli na klancu, a ste vztrajali. To cenim pri Vas, čeprav Vam tega nikoli nisem priznal.

Ne veste, kako rad bi rekel, da sem bil le neveden otrok, a kaj ko sem Vam storil nešteto takih krivic tudi kasneje! Ko sem se šolal na realki, sem močno pogrešal dom. Velikokrat mi je spomin na Vas pomagal prebroditi težke čase. Ne vem, če se še spomnite, a neko popoldne ste me prišli obiskat. Stali ste pred šolo, a mene niste opazili. Jaz sem Vas opazil, a zaradi Vaše skromne obleke me je bilo sram. Da, sramoval sem se lastne matere! Zatajil sem lastno mater! Tega si ne bom nikoli odpustil. Namesto da bi Vam stekel v objem, sem Vas pustil čakati. Prišli ste v moje stanovanje in skupaj sva se sprehajala po mestu. Nisva se poslovila z objemom, nisem vam rekel lepe besede, ki si jo zaslužite.

Najbolj od vseh pa se mi je v misli zarila Vaša podoba, ko sem zavrnil kavo. Ne morete si predstavljati moje žalosti in obžalovanja. Vedel sem, da nimate kave, a sem si jo iz zlobe zaželel. Vi, svetnica, ste mi željo izpolnili, jaz, neprijaznež, pa sem Vas zavrnil. Oh, mati, kako rad bi čas zavrtel nazaj in od Vas ne bi zahteval kave. Tako zelo sem Vam želel reči lepe besede, a nisem zbral poguma. Morate vedeti, da sem Vam hvaležen iz dna srca za vse, kar ste storili zame. Nikoli mi niste povedali za svoje stiske, čeprav sem že sam vedel zanje. Videl sem Vas jokati ponoči. Zakaj skrivaj? In zakaj Vas nisem potolažil?

Nikoli ne bom pozabil, ko sem v šoli prejel Vaše pismo. Tistega dne sem bil lačen, potrta, a ko sem prebral Vaše pismo, sem se razveselil. Zraven ste priložili še desetico in ne morete si predstavljati moje hvaležnosti. Vem, da ste se morali odreči veliko stvarim, da ste mi poslali tisto prečudovito desetico.

Prosim Vas, ozdravite! Vi ste edina luč v mojem življenju, moj navdih, moje vse! Žal mi je za vsako najmanjšo krivico in žal besedo, ki sem Vam jo namenil. Odpustite meni in mojim grehom, ljuba mati! Močno obžalujem, da nisva imela tako ljubečega odnosa, kot bi si želel. Upam, da veste, da Vas imam zelo rad in bi storil vse, da popravim svoje grehe. Takoj ko bom lahko, se vrnem na Vrhniko k Vam in se Vam zahvalim. Želim Vas poljubiti na lice in videti Vaš lepi, svetli obraz, poln ljubezni.

Z ljubeznijo, Vaš Ivan

Sara Šega, 9. razred

DRAGA MATI!

Sem na Dunaju, kjer tudi živim in delam. Moj znanec je bil na obisku na Klanecu, naši revni Vrhniki. Povedal mi je, da si hudo bolna, in ker te morda ne bom več videl, ti pišem pismo, v katerem bi se ti rad opravičil za vsa neprimerna dejanja in ti priznal grehe.

Ko si prišla nekega dne k moji šoli v blatnih škornjih, sem te zatajil. Prijatelj me je vprašal: »Ali ni to tvoja mati?« In odgovoril sem, da to nisi bila ti, saj me je bilo sram. Ko pa si prišla k meni na dom, me je bilo sram, ker sem se ti zlagal, da te nisem videl. Če bi lahko zavrtel čas nazaj, se to ne bi zgodilo, ne bi te zatajil, ampak bi bil vesel kakor sonce na nebu.

Se še spomniš, ko sem se preselil na podstrežje in sem si zaželel črne kave? Pogledala si me samo užaljeno in oba sva vedela, da doma nimamo kruha, kaj šele kave. Odšla si in ko si prišla nazaj, si imela v tresoči roki skodelico kave zame. Videl sem te samo do kolen, ko si hodila po stopnicah gor in se potrudila, da si zame prosila samo žličko kave, jaz pa sem ti z zlobnim glasom rekel: »Pojdite, mati, ne morem zdaj.« Takrat me je postalo sram in rdečica mi je stopila v obraz, zato sem nato rekel, da mi jo dajte. Zelo grdo sem ravnal, hudobno in morda mi ne boste odpustili, ampak sem si rekel, da ti rečem tisto lepo, ljubeznivo besedo zvečer, nisem pa ti je rekel niti zvečer, niti drugi dan, za kar mi je hudo.

Ali se spomniš, ko nas je bilo petero in smo sedeli za mizo in čakali, da prideš domov? No, takrat smo mislili, da si šla k peku, ki je le 100 m stran, in če še malo pokramljaš, prideš nazaj po petih, kvečjemu desetih minutah. Kazalec na črnem kolobarju se je že tolikokrat premaknil, da je zapolnil cel krog, tebe pa še vedno ni bilo. Mi smo bili lačni in zvečer je treba večerje. Ker te tako dolgo ni bilo, smo mislili, da si se ti že najedla, smejala si se in pozabila na nas. Mislili smo, da te nikoli več ne bo in bomo morali biti sami. V imenu sebe in ostalih se ti opravičujem za tako mišljenje, saj ko si nam povedala, da ti niso hoteli dati, nam je bilo hudo, pa čeprav si na koncu vseeno prinesla tisti hlebec kruha.

Mati, zelo te imam rad in če boš brala to pismo, upam, da mi odpustiš za vse moje grehe, jaz pa sebi ne bom nikoli odpustil. Ti si se trudila in mi vedno hotela le najboljše, jaz pa nisem tega spoštoval. Upam, da te še kdaj vidim, da vidim tvoje lepo, belo, svetlo lice, če pa te ne vidim, upam vsaj, da prejmeš pismo pred smrtjo. Poskušal bom priti čim prej na Klanec, da te lahko vsaj še enkrat objamem in se pogovarjam s teboj.

Lep pozdrav, tvoj Ivan

Maša Rojec, 9. razred

PRELJUBA MATI!

Prišel je ta dan, ki mi je zelo neljub. Zelo ljubi pa ste mi vi, predraga mati. Zdaj pa, ko jastreb lačni prihaja nad vas in vam grozi smrt, vam moram pisati.

Kako sem lahko, kako sem le mogel spregledati to milino, to lepoto sončno, ki se je žrtvovala za nas petero otrok. Priznam, bil sem slep. Najbolj mi je bilo težko v Ljubljani. Ali se spomnite? Ko ste hodili dolgo pot, samo da bi mi prinesli nekaj oblek, pa sem se vas ognil samo zaradi vašega kmečkega izgleda. Po tistem sem se čisto potihoma zjokal, saj sem vas zatajil in upal sem, da me obiščete, in kakor je hotelo moje srce, tako ste storili. Tudi takrat, ko sem začel pisati, ko sem prišel domov namesto vesel žalosten, namesto dober turoben. In takrat ne vem, kaj mi je bilo, sem si zaželel tiste črne kave. In vi, nadvse ustrezljiva mati, ste mi ugodili. Morem si misliti, kako ste se zadolžili in prosjačili po celi vasi, samo zato, da bi zadovoljili mojemu turobnemu srcu, in navsezadnje vas zavrnem in vaš svetli obraz se je začel spreobračati v žalost. Ko sem to videl, sem vam prihitel naproti in spil kavo. Tista temna kava je bila najslabša kava na svetu. Ne zaradi okusa, temveč zaradi občutka, kot da bi pil čisto žalost ter grenkobo, ki me je oblegala. Takrat sem se zamislil, kaj vse ste naredili, in oblivala me je žalost, krivica in razočaranje nad samim sabo. Pa dovolj o tej grenki kavi.

Se spomnite, kako smo vas otroci čakali? Če se ne, naj vam osvežim spomin. Šli ste po hlebec kruha k peku, bilo je sto korakov tja in nazaj, največ pet minut, pa smo vas čakali in čakali pa je minilo pol ure, to smo vedeli zaradi tiste stare ure na steni. Se je spomnite? No, vas pa od nikjer. S starejšo sestro sva se začela spraševati, kod hodite tako dolgo, ali se mogoče pogovarjate s sosedo in opravljate mimoidoče ljudi. Kar naenkrat se Francka oglasi, da ste že pozabili na nas in ste že večerjali, mi pa ne. Vseskozi je ponavljala: večerje je treba. In čez nekaj časa je vstopil nebeško bel obraz, bili ste vi in pod pazduho ste nosili hlebec kruha.

Tako mi je žal za vse, kako bi rad popravil, pa ne morem, kako sem bil sebičen, neposlušen ter zaletav, kot malo jagnje. A zdaj razumem in vesel ter ponosen sem, da imam tako mater, in ne bi je menjal niti za tisoč krajcarjev. Bili ste dobra, srčna mati, tako lepa in mila kot metulja krila. Rad bi se vam opravičil za vse, kar sem vam žalega storil. Če ne prej, se vidiva gori pri našem Jezusu Kristusu in devici Mariji. Imam vas neskončno rad iz vsega srca!

Vaš predragi sin Ivan

Žan Ruparčič, 9. razred

Julija Knavs, vrtec

LE KAKO SO ŽIVELI NAŠI STARI STARŠI?**RADA SEM IMELA ŠOLO**

Kot že dolgo vemo, današnji čas ni enak kot tisti pred 50 leti. Zdaj imamo telefone, pralne stroje, veliko hrane in delamo vse na hitro. Včasih pa je bilo bolj skromno in drugače, in da bi izvedela več, sem naredila intervju z mojo staro mamo Štefko Debeljak, ki se je tako spominjala ...

Eli Vršič, 6. razred

V današnjem času veliko jamramo, da smo v šoli preobremenjeni in da je zelo naporno. Kako ste pa vi doživljali šolo?

V šolo sem zelo rada hodila, saj mi je šla snov dobro, tako da sem lahko pomagala drugim, celo skoraj preveč, saj so včasih vsi želeli kaj prepisati in je zvezek kar potoval po razredu. Na koncu, ko sem ga pa potrebovala, ga pa nisem imela.

Ali ste še kako drugače sodelovali v šoli in pa tudi na kakšnih prireditvah?

V šoli in na splošno na vseh dogodkih – se moram pohvaliti – sem zelo zavzeto sodelovala. Ob meni je bila moja sestra Anica in skupaj sva peli skoraj na vsaki prireditvi, celo dvoglasje, sestavljali sva tekste za prireditve, vodili in poskrbeli za dekoracijo.

Ali je bilo težko dohajati snov v šoli, saj vemo, da se nekateri niso marali veliko učiti, saj so imeli doma kmetijo?

Snov sem lahko dohajala, saj nismo imeli kmetije, le dve njivi, in je bilo zato več časa. Se pa spomnim nekega zvezka, ki sem ga našla pri mojem možu v neki skrinji in je na platnicah pisalo: »Marta, ko prideš domov, vzemi južino iz »lora« in pridi na njivo.« Po tem sklepam, da se niso kaj preveč zanimali za šolo, saj je bilo najprej delo, potem šele morda naloga.

Kljub temu da ste bili zelo pridni in delavni, se je kdaj zgodilo, da ste naredili kakšno neumnost?

Oh, ja! Saj ni skoraj za povedati, ampak v redu. Ko sem bila mlajša, je bila redkost, da je imel otrok kaj denarja in da je zbiral nalepke in imel žvečilne gumije. Zgodil se je slučaj, da sem enkrat videla pri kapelici, ki je bila zelo stara, kovance. Takrat so jih ljudje metali noter. Potem je prišel moj starejši

Ida Košmerl, 6. razred

brat Lojz in me poklical, naj pogledam. Tam, skoraj pri tleh pri vratcih, je bila pa razpoka in je že skoraj razpadlo in mi je uspelo zbežati dva srebrna kovanca. Nato sva šla z Lojzom po žvečilne gumije in jih pojedla. Ko sem prišla domov, me je oče vprašal, kaj jem, in sem rekla, da »čigumo«, potem je sledilo vprašanje, kje sem jo dobila, in sem rekla, da v gostilni, potem pa, kje sem denar dobila, in sem mu povedala, da v kapelici. Zato sem jih dobila dvakrat po riti in me je bilo tako sram, da nisem nikoli več naredila tega. Za povrh sem morala nazaj odnesti denar, ki pa ga je dal oče.

Za izbiro poklica ste že prej vedeli, kaj boste, ali so vam starši kaj rekli?

Že od nekdaj vem, da sem želela postati vzgojiteljica, in to zdaj sem, učitelji se niso nič čudili, saj sem bila na teh področjih res močna in še sedaj vem, da je bila moja odločitev res prava zame.

Ajda Lavrič, 8. razred

MLADOST MOJE STARE MAME

Zanimalo me je, kako je bilo s šolanjem moje stare mame, zato sem jo poprosila za krajši intervju.

Otroštvo v starih časih je bilo precej težko, zdaj pa je mnogo boljše, saj je veliko nove tehnologije, strojev, boljše plačanih služb. Kako pa je bilo v vaših osnovnošolskih letih, ko ni bilo toliko ugodnosti, kot jih je sedaj?

Nika Košmrlj, 7. razred

Loti Debeljak, 7. razred

Moji spomini na osnovno šolo so zelo lepi, čeprav smo bili velikokrat v pomanjkanju. Že zelo zgodaj sva z bratom ostala brez očeta, ki je bil ubit po vojni, zato je morala mama sama skrbeti za naju. Velikokrat sva pasla živino in pomagala mami pri težjih opravilih.

Vaš brat je rekel, da ste bili v šoli odličnjakinja. Kako pa je bilo takrat s študijem po osnovni šoli?

Tako je, vseh osem let osnovne šole sem bila odlična. Pravzaprav sva bila odlična oba z bratom. Ker pa doma ni bilo denarja, je šel naprej študirat le brat.

Kakšen poklic pa bi si izbrali, če bi imeli možnost za študij?

Zelo sem si želela na medicino, veselilo pa me je tudi šivanje.

Kaj pa ste potem počeli po osnovni šoli?

Ja, v tistem času smo šla mlada dekleta, ki nismo imela možnosti študirati, v gozdove taksirat. Označevale smo drevesa, ki so bila za posek. To so bili najlepši trenutki moje mladosti, saj smo se kljub delu zelo zabavale.

Kaj pa ljubezen?

Ja, že zelo mlada, pri sedemnajstih, sem spoznala svojega bodočega moža. To je bila ljubezen na prvi pogled. Ko sem bila stara 18, on pa 19 let, sva se poročila.

Lucija Kordiš, 8. razred

IGRE NAŠIH BABIC IN DEDKOV

Nadja Košmrlj, 7. razred

Iz desetletja v desetletje so se igre precej spreminjale, zato predvidevam, da so naše igre precej drugačne od iger naših babic in dedkov. Mislim, da se današnji otroci igrajo manj iger na prostem in da večino prostega časa preživijo za računalnikom in s telefonom. Zato sem se odločila, da bom intervjuvala svojega 83-letnega dedka Rudolfa Rojca, da nam malo več pove o igrah iz starih časov.

Danes imamo otroci veliko prostega časa, ki ga porabimo predvsem z mobilnimi napravami, koliko prostega časa si imel pa ti?

Prostega časa smo imeli zelo malo zaradi paše živine in največ časa je bilo med pašo krav. Vsak dan pa smo se dobili na vasi in se igrali igre vse do mraka.

Kaj si se igral v prostem času?

Imeli smo veliko iger, ki so se do zdaj že pozabile. Igre smo si naredili predvsem doma in tudi izmislili smo si jih sami.

Ajda Lavrič, 8. razred

Seveda sem se igral s svojimi vrstniki, saj nas je bilo veliko na vasi, ki smo se dobivali, ko je bil čas, in se igrali igre na prostem.

Kot veš, danes ob skoraj vsaki priložnosti dobimo igrače. Ob katerih si jih pa ti dobil?

Igrač nisem nikoli dobil. Delali smo si jih sami, kdaj pa kdaj so punce dobile punčko iz cunj. Ni bilo denarja za kupovanje igrač.

S katerimi igrami ste se igrali na prostem in pri katerih si se najbolj zabaval?

Uh, bilo je veliko iger, ki jih vi otroci danes ne poznate več. Večkrat smo se klinčali, streljali s fračami, ducali, igrali igro praska, skrivalnice in še bi lahko našteval. Pri vseh igrah sem zelo užival, najbolj sem se pa zabaval pri streljanju s fračo.

Mi lahko poveš, kaj si si od iger najbolj zapomnil oz. kakšen dogodek, ki ti je ostal v spominu?

Zapomnil sem si, ko sva si s sosedom naredila fračo in sva streljala golobe, in namesto da bi zadela golobe, sva s fračo ustrelila v steklo na oknu. Takoj sva zbežala in ta spomin mi je res ostal.

Kdo bi rekel, da so se igre tako spremenile. Vsekakor se otroci še vedno radi igramo na prostem, z igračami in tudi z našimi dedki in babicami.

Kaja Rojec, 8. razred

PRAVA ODLOČITEV

Na intervju sem povabila svojo staro mamo, saj me je zelo zanimalo, kako je preživljala svojo mladost in kako je takrat sprejemala pomembne odločitve.

Danes najstniki brezskrbno preživljamo svoje otroštvo pred nujnim zlom – računalnikom, telefonom in televizijo. Kakšna pa je bila tvoja mladost, je bila tudi tako moderna?

Gal Grandljič, 9. razred

Kljub temu da sem imela starševsko ljubezen, pa sem se počutila za marsikaj prikrajšano, ker je bil oče invalid. Najbolj sem ga pogrešala na proslavah, kjer sem nastopala. Z drugimi otroki sta prišla oba starša, z mano pa je bila le mama. Tudi jaz bi rada videla, da bi tudi mene gledal oče iz občinstva.

Pred mano so težke življenjske odločitve, ki jih nisem še navajena sprejemati. Zanima me, kako si se ti spopadala s tem? Mislim na srednjo šolo.

Ker me je oče imel zelo rad, pa tudi jaz njega, je bila odločitev zelo težka. Želel je, da bi se šolala, ampak ga je bilo strah, da nekega dne ne bi več prišla domov ali da bi zašla na kriva pota. Na koncu pa smo se le odločili za kuharski poklic.

Slišala sem, da so večino stvari, odločitev sprejemali vaši starši. Ali te je ta poklic resnično veselil?

Da, zelo me je veselil in vesela sem, da so mi starši omogočili šolanje, saj še danes zelo rada kuham in pečem. Še danes mi pravijo vnuki, da sem najboljša kuharica na svetu.

Kdaj si se prvič zaposlila? Danes je dobiti delo zelo težko.

Zaposlila sem se takoj po končani šoli. V kolektiv so me z veseljem sprejeli, saj sem med vikendi hodila pomagat. Zaposlena sem bila v Glažuti v gozdarskem domu. Delo tam je bilo zelo različno. Kuhala sem tudi za gozdarje, kjer sem spoznala tvojega starega ata. Na Glažuti je bilo delo pestro, saj smo kuhali za poroke, razne prireditve, obletnice, praznovanja.

V današnjem času smo mladostniki razigrani in nemalokdaj tudi kaj ušpičimo. Ali se ti je kakšen dogodek še posebej vtisnil v spomin in bi ga rada delila z nami?

Nekega dne smo dobili prav posebno naročilo za nekega direktorja. Hotela sem, da so gostje čim bolj zadovoljni, zato sem mammo vprašala, če lahko vzamem našega petelina, saj so gostje hoteli domačega purana. Preden pa je ta petelin prišel v Glažuto, pa sem padla z motorjem. Vendar konec srečen. Moj trud se je splačal. Tako smo bili vsi zadovoljni. Tako gostje kot jaz.

Saša Turk, 8. razred

SPREMINJANJE SKOZI ČAS

Življenje se res spreminja. Kaj vse se je spremenilo od takrat, ko smo se razvili iz preprostih ljudi iz kamene dobe pa do danes. In kaj vse je bilo vmes. Vse bolj se je razvijala tehnologija in starejši ljudje se zagotovo spominjajo otroštva. Zato sem povprašala očija, kako se kaj spomni svoje mladosti.

Kako se spomniš časov iz svojega otroštva?

Na otroštvo imam lepe spomine, na vasi je bilo veliko ljudi in vedno se je kaj dogajalo. Otroci smo bili včasih veliko zunaj, se družili, igrali ali pa pomagali staršem in ostalim sorodnikom pri raznih delovnih opravilih.

Kako se je opravljalo delo na polju? Saj vemo, da takrat še ni bilo tako razvitih strojev, kot so danes, ki nam zelo pomagajo.

Ker ni bilo veliko strojev, je bilo več dela ročnega, zato je morala pri delu sodelovati vsa družina, pomagali pa so seveda tudi sorodniki. Veliko je bilo medsosedske pomoči, kjer smo pomagali eden drugemu. Ker smo otroci veliko pomagali pri delu, smo bili v dobri kondiciji in nam ni bilo težko delati.

Kakšne pa so bile šole in ali so bili učitelji bolj strogi kot sedaj?

Večina otrok je rada hodila v šolo. Imeli smo veliko manj učnih pripomočkov kot danes, zato so se morali učitelji drugače potruditi, da so nam razlagali snov. Tabla je bila glavni pripomoček za učenje. Učitelji so bili takrat različno strogi. Otroci smo to vedeli in smo pri različnih učiteljih različno nagajali.

Kako hitro pa se je razvilo življenje oz. so se razmere kaj izboljšale?

Od mojega otroštva je šel tehnološki razvoj zelo hitro. Nismo poznali računalnikov, mobilnih telefonov, kalkulatorjev, televizije pa so predvajale črno-belo sliko. Peči so bile samo na drva, električnih malih aparatov nismo poznali.

Lucija Kordiš, 8. razred

Kaj ste otroci delali v prostem času? Katere igre ste imeli?

Otroci smo takrat imeli malo prostega časa. Ko pa so nam starši dali prosto, smo vedno našli kakšno idejo za novo igro. Igrali smo se večinoma zunaj po vasi, kjer smo se skrivali, izdelovali lake, piščalke in frače.

Kako si hodil v šolo? Te je kdo peljal ali si šel peš?

V šolo smo otroci hodili peš. Starši nas niso vozili v šolo, ker so bili zjutraj že v službi, niso imeli avtomobilov ali pa niso imeli časa, ker so morali delati doma na kmetiji. V višjih razredih pa smo se nekateri otroci, ki smo že imeli kolo, vozili občasno tudi v šolo. Z avtobusom smo se vozili le na šolske izlete nekajkrat na leto.

Koliko si pomagal staršem na kmetiji ali pa v gospodinjskih opravilih?

Ker sem bil edini otrok na kmetiji, se je zame vedno našlo kakšno delo. Najrajši sem delal pri delu z živalmi in v hlevu. Gospodinjskih opravil nisem rad opravljal. Največkrat sem nosil drva za štedilnik in peči.

Kaj ste počeli pozimi, če je zmanjkalo elektrike?

Takrat so bile zime pogosto bolj mrzle in z veliko snega, zato je elektrike pogosteje zmanjkalo. Prižgali smo si sveče, da so razsvetljevale prostor. Družina je takrat bila skupaj. Odrasli so si pripovedovali zgodbe, otroci pa smo jih poslušali.

In še nekaj me zanima. Kako si se pogovarjal s starši in s starimi starši? Ali si jih vikal ali tikal, kot je to značilno za danes?

V tistem času je veliko otrok starše in stare starše vikalo, ker je bila taka navada in spoštovanje do starejših. V naši družini je bilo običajno, da smo se tikali, kar pa ni pomenilo, da otroci ne bi vedeli, kdo ima glavno besedo v družini.

Katja Lavrič, 8. razred

MY POEM

I know it's hard to confess,
But this world isn't a success.
There are a lot of problems, like terrorism,
Starvation, pollution and racism.
We should be generous,
Spread love and happiness.
Because there are so many ways
To make a world a better place.

Sara Šega, 9. Razred

MY POEM

I believe that the world can get better.
I believe that people can get better.
But there is so much negativity.
People kill themselves, children cry every day.
But there is hope that will save the world and we will live happily.

Ana Mohar, 9. razred

I BELIEVE***I BELIEVE***

There are enough cures on this planet
For maybe just half of the sick people.

I HOPE

That one day
Earth will be clean and nice.

I BELIEVE

We can live in a world
Without violence.

I BELIEVE

There is enough space on this planet
For every culture and
Everybody can have an opinion.

Julija Avstel, vrtec

IF I DID NOT BELIEVE

I wouldn't write this poem
And I would just sit here
And think of something else.

I KNOW

Everywhere, people need support and
Someone who will be there for them.
There are a lot of victims because of one stupid thing
And there are a lot of people
Who lost their loved ones.

So I believe *THERE IS HOPE* for everyone.

Those who pretend to be something else
Should stop because we are who we are
And we are all unique.

You should always believe in
Your dreams or just hope.
Because if you *BELIEVE* and *HOPE*,
You'll become an amazing person.

Gal Grandljič, 9. razred

MY FAIRY TALE

Once upon a time there lived a swan. He wanted to find an honest man. He went to the forest and saw Smurfs.

He asked them, »Where is the crystal ball?«

But the Smurfs didn't want to talk about this. The swan left and felt very sad because he didn't know where the crystal ball was. He went past a lake and finally came to the sea shore. He was very tired and he fell asleep near the sea. There, a pirate saw the sleeping swan and thought it was a magical animal. He kissed him, but the kiss had magic power and the swan died. The pirate was sorry, so he wanted to find an honest man who could help the swan and bring him back to life. He went to the end of the rainbow and saw a vet wearing a white coat and glasses. The pirate wanted the vet to make him invisible. But the vet couldn't do it and he didn't want to follow him either, so the pirate killed him. Then the pirate saw a treasure at the end of the rainbow. He took the treasure chest and opened it. Inside, he found the crystal ball and he took it to the swan and the swan came back to life. He got up and he was happy. He left with the pirate and they went back to the Smurfs' village. They were all very happy and they all lived together in piece and harmony ever after.

Nika Košmerl, 7. razred

GHOST STORY

It was 8 o'clock and I went to bed. Then I suddenly saw a vampire and his friend, a scary ghost. I became pale with fear. Then a mummy came and it was even more frightening. I was very afraid of them. They took members of my family, one by one. They took me too. They took us all to a dark dark jail. My family were sleeping, but I wasn't. We were there because they thought we had their gold necklace. Then the king of vampires came to us. Luckily, I woke up at that moment and I found out that they were just but bad dreams.

Klara Lavrič, 7. razred

ŠE ENA GENERACIJA ZAPUŠČA POTOŠKO ŠOLO

MIHA mehatronik bo postal in še naprej v srednji šoli meh raztegoval!

MAKS je velikokrat v gozd zavil, zato se v Postojni naprej za znanje bo boril!

ŽAN veliko znanja o tehniki je pridobil, zato se bo na Aškerčevi s strojniki boril!

JON je pravi "kalkuler", zato postal bo avto – serviser!

MONIKA je velikokrat škarje v roki držala in zato na frizerski bo frizure oblikovala!

LOVRO na gradbeno gre, saj z bagri želi igrati se!

URBAN mehatronik bo postal, da računalnike popravljati bi znal!

BORUT stroje bo spoznal, da svoje popravljati bo znal, zato se na strojno bo podal!

ŽIGA električnik bo postal, da nam bi elektriko krotiti znal!

KARIN bo frizersko obiskovala in se z lasmi igrala!

MAŠA vse nas bo varovala, ker tehnik varovanja bo postala!

KATARINA potrebovala bo veliko lepih manir, zato postala bo gastronom hotelir!

GAL je velik umetnik bil in zato se bo na oblikovni mudil!

SARA se bo z gimnazijo borila, saj odlične ocene v "osnovki" je dobila!

ANA je veliko veščin pridobila, zato jih bo na Ledini izpopolnila!

GAŠPER postal bo avtoserviser, poleg pa še malo "fuzbaler"!

NEJC kovinar orodjar bo postal, da svoje "motorčke" popravljati bo znal!

SREČNO!

ZADNJA GENERACIJA NA PODRUŽNIČNI ŠOLI PODPRESKA

Vrtec

Šola

